ses veriyorum

Giray Kemer

iletişim

Ses Veriyorum

Giray Kemer

GİRAY KEMER 1987'de Ankara'da doğdu. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu. Ankara'da yaşıyor. *Olaylar Boksörün Pazı Sarmasını Yemesiyle Başladı* (İletişim Yayınları, 2014) adlı bir kitabı bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2396 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 406
ISBN-13: 978-975-05-2006-5
© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2016, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Deniz Karagül
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Nebiye Çavuş
BASKI Sena Ofset SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46
CİLT Güven Mücellit SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GİRAY KEMER

Ses Veriyorum

iletişim

"Cancağızım, şaşkınım, biriciğim..."

– MARGUERITE YOURCENAR, *Hadrianus'un Anıları*

"Şunu dinlesene usta," diye sesleniyor, defterini karıştırırken aşka gelip sigarasını yaktıktan sonra.

Şiirim diyorum ona, bu sözü bir fazla hak ediyor bütün şiirlerimden

dizesini okuyor keyifle.

Tanışalı çok olmadı. Bir gün tevzi sırasındaydım. Sağa sola boş boş bakınarak dolaşıyordu.

"Affedersiniz," dedi, "adli sicil kaydı nereden alınıyor?"

"Noterden ya da internetten de alabiliyorsunuz artık," diyecek oldum. Vazgeçtim. Buraya kadar gelmiş adama öyle denmez şimdi küfreder gibi... "Şuradan çıkın solda camekânlı bir yer var, orası," diye anlattım; "hatta durun iki dakika bir işim var, bitince ben yardımcı olayım size."

Temiz kâğıdını alınca bir çay ısmarlamak için ısrar etti.

Orta bahçedeki kafeye oturduk.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Burak ben. Çok memnun oldum."

Bitmek bilmeyen okulundan, bir yandan da çalışmak istediğinden, iş görüşmesi için temiz kâğıdı istediklerinden bahsetti.

Bir süre sohbet ettikten sonra yüzüme dikkatlice bakıp "Boksör bir arkadaşım vardı. Ona çok benziyorsunuz," dedi.

"Boks mu?" dedim. "Yok. Hiç yapmadım. Dedem küçükken kuzenimle güreştirirdi ama onu da pek beceremezdim."

Kısa sürede kanım ısındı, belli ki iyi çocuktu. Bahsettiği boksör arkadaşı evden ayrılmak durumunda kalmış, Burak da kirayı tek başına karşılayamayınca mecburen yurda yerleşmiş. Haftada bir, iki derken artık neredeyse birlikte yaşıyoruz.

"Bak bak! Asıl şuna bak usta!" diye tekrar sesleniyor:

çiçekçilere soruyorum, kupa papazlarına, kumrulara
eğreltiotlarına
kimya kitaplarına
karpuz satıcılarına soruyorum balkondan bağırarak

"Çok güzelmiş," diyorum, "kimin bu?"
Cevap vermeden devam ediyor.

birden güvercinli güvercinli gülüyorum
bak
sevdamıza bir numara dar geliyor sanki şimdi yeryüzü

"Gülüş mühim usta!" diyor, "Kadın dediğin gülüşü kadar."

"Hakikaten diyorum, neden bu kadar önemsiyoruz gülümseme işini acaba? Herkes güzel gülümseyen bir kadının peşinde. Hepimiz aynıyız bir yerde. Gülsünler istiyoruz. Daha doğrusu güldürebilelim."

Neden istemeyecekmişiz ki? Çok düşünmemek lazım, iyi bir şey var, biz de istiyoruz işte. Basit.

"Doğru söylüyorsun," diyorum. "Her boku idealize etmeyi pek seviyoruz."

Bu kez de "Sapyoseksüellik icat oldu, mertlik bozuldu usta," diyor şaka yollu.

Tekrar gülüyoruz. Sonra büyükçe bir nefes çekip tereddütle anlatmaya başlıyor, sanki hatırlamak istemediği bir şeyden bahseder gibi.

"Tanıştığımız gün sana bahsettiğim boksör arkadaşım var ya, onun kolunu kırdılar. İki üç kişi almışlar bunu araya. Bir ikisini eskitmiş ama herifin teki çıkarmış istekayı, parçalamış çocuğun kolunu. Parçalı kırık. En boktanı. Ameliyat ettiler falan ama toparlayamadı, eskisi gibi olmuyor tabii. Her neyse, gittim ilk gün hastaneye. Başında duracağım, refakate. Yanımızda bir çift var. Adam evi boyarken merdivenden düşmüş. Ayağı parça parça olmuş. O kafes gibi şeyler var ya, onlardan takmışlar. İşkembe, kelle paça falan iyi gelir diye sürekli çorba içiriyor karısı buna. Fingirdeşip duruyorlar. İki yataklı ufacık oda. Bir yerden sonra ister istemez samimi oluyorsun. Bizim boksörle adam muhabbete başlamış. Adam demiş ki 'Hali vakti yerinde güzelce bir karım vardı. Babasının otobüsünde muavinlik yapıyordum. Bununla tanıştım. Mesajlaşmaya başladık. İki ay sonra karıyı da bıraktım otobüsü de. Ev kira, para yok, sigorta yok. Desem ki borca gireyim, ameliyattan sonra çalışıp öderim, bu ayakla ne iş yaparım? Hastane masraflarını nasıl ödeyeceğiz onu bile bilmiyorum.' Ama o kadar sıkıntının içinde öyle mutlular ki abi. Sürekli kıs kıs gülüyorlar. Odada küçük televizyon var. Mecburen ne açıksa onu izliyoruz. Kemal Sunal filmi çıktı mesela. Sen gelme ulan ayı, dediği sahne var ya. Bunlar başladılar gülmeye. Reklam arasında kadın kocasına sahnenin taklidini yapıyor, adam gülüyor. Adam yapıyor, kadın gülüyor. Gözlerinin içi gülüyor ikisinin de.

Adam sürekli bizim boksöre 'Buradan bir çıkalım daha halı saha maçı yapacağız,' diyor. Boksör olduğunu öğrenince gençliğinde tekvando yaptığından bahsediyor; askerde komando olduğunu, bölükte en nizami barfiksi kendisinin çektiğini gerine gerine anlatıyor. Ağzının içine bakıyor kadın, o tüm bunları anlatırken. Canı çekti diye gizli gizli sigara yakıp veriyor, doktora yakalanınca şımarık çocuk gibi gülüyorlar. Karısı dediysem, nikahlı olduklarını bile sanmıyorum. On yedi-on sekiz yaşındadır zaten. Ufacık, bembeyaz, hırkasını çekiştirip duran, kolunun yenini avcunun içinde tutan bir kızcağız. Belli ki bir tek kocasının yanında rahat ediyor. 'Kendim kaçtım abi,' diyor kızararak. Kıyamıyor adama, sigaraysa sigara hatıraysa hatıra. İyi, güçlü hissettirmeye çalışıyor. İstiyor ki sevdiğine her istediğini sunabilsin; zayıflığını, yarasını, muhtemelen eskisi gibi olmayacak bacağının yükünü sezdirmesin, anladın mı?

Bu aşk değil de ne şimdi abi!"

"Doğru söylüyorsun," diyorum yeniden.

"Doğru söylüyorum tabii. Her boku kendimize has sanıyoruz. Tekiz. Biriciğiz. Romantizm üzerindeki entelektüel tahakküm kaldırılsın kardeşim!" diye bağırıyor.

Gülüyoruz.

"Dedem mesela," diyorum "rakı içtiğinde anneanneme 'Gülfiye bir gül bakayım,' dermiş."

Güzel gülen karısı olduğu için övünüyordu herhalde. Gurur nişanı gibi bir şey onun için anneannemin kahkahası. Belki de sadece hoşuna gidiyordur, ne bileyim. Bundan âlâ romantizm mi var?

Burak sigaradan bir nefes çekiyor. Gözlerini defterden ayırmadan "Gülüş mühim usta," diyor yeniden.

"O boksör arkadaşına n'oldu sonra?" diyorum.

"Bilmem. Çoktandır görmedim."

Boşluğa tekme attığımı sanıp uyandım.

Düşeceğimi sandım.

Gözümü açtım. Bana bakıp gülümsüyordu.

"Plajın ortasında horladın! İnanmıyorum sana!"

"İçim geçmiş!"

"Bira söylüyorum."

"Olur. Çok uyudum mu?"

"Yarım saat falan. Rüya gördün mü?"

Başımla onayladım. Sersemliğimi atmak için kumla oynayıp sağa sola boş boş baktım.

Biraz kendime gelir gibi olunca suyun üstünde taş sektirmeye çalıştım. En fazla üç yapabiliyordum. Beceriksizliğim anlaşılmasın diye kısa kestim.

"Gördüm," dedim. "Dedemi gördüm. Birlikte silah almaya gidiyormuşuz. Ben bu yaşımdayım ama. 'Baretta istiyorum,' diyor. Şivesiz konuşuyor. Normalde 'Berağta' demesi lazım. Giyim kuşamı, tipi aynı ama biraz daha genç sanki. Şık da... Her zamanki gibi. Pantolonu ütülü. Kasketi ceketiyle uyumlu. Silaha şöyle bir bakıyor. Kurup tetik düşürüyor.

Eline çok yakışıyor. Pek beğeniyor pembemsi Baretta'yı. Hemen alıyoruz. Bir de yeni kılıf istiyor. Belinde gömleklerini yırtıyormuş. Koltukaltı askısı öneriyorlar. Seviyor. Dükkândan çıkar çıkmaz, 'Şimdi bu hiç kapçık kıstırmaz ha!' diyor."

"O ne demek?"

"Dedem çok severdi o lafı. Hep kullanırdı. Tutukluk yapmaz, iyidir, güvenilirdir manasında işte..."

"Anladım. Ee? Sonra?"

"Sonra uyandım işte. Düşecekmişim gibi oldu. Hani olur ya böyle boşluğa tekme atar gibi. Sana da olur mu?"

Kafasını salladı gülümseyerek. Yanaşıp öptü.

"Sırtıma şu yağı sürsene."

Önüme oturdu. Bikinisinin askılarını boynuna çapraz bağladı.

Sırtına yağ sürerken bir yandan anlatmaya devam ettim:

"Çok tanımıyorum aslında dedemi. Hatırladıklarım hep çocukluk döneminden. Yani çoğu gerçekten oldu mu, ben mi uyduruyorum ondan bile emin değilim. Ama bu sıralar nedense çok sık rüyama giriyor."

"Ben de dün gece bir rüya gördüm," dedi.

Ne zamandır anlatma sırası ona gelsin diye bekliyormuş gibi, şevkle.

"Seninki nasıldı?" diye sordum.

"Bir evdeyim," diye heyecanla anlatmaya başladı, "neresi bilmiyorum. Daha önce hiç gitmediğim huzur veren güzel bir yer. Üzerimde mavi bir elbise var. Böyle efil efil. Balkona çıkıyorum. Balkon serin. Ama çok güzel. Ayran gibi. Ne yoğurt ne süt, anladın mı?"

Gülümseyerek başımı salladım.

"Bir şal alıyorum," diye devam etti. "Pembe. Bulutlara bakıyorum. Sanki hepsi birer yer fıstığı gibi duruyor. Acaba diyorum içlerinde ne var? Sonra birden bir bakıyorum bulutlardan bir şezlongdayım sanki. Uzanıyorum, rahat. Böyle su

yatağı gibi ama her yer bulut. Aşağı bakıyorum kocaman bir gökkuşağı var. O kadar güzel ki. Elimi atıp bulutların içinden küçük bir bulut koparıyorum. Yer fıstığı gibi yine. İçini açıyorum, içinden gökkuşağı çıkıyor."

Anlattığının heyecanına kapılıp küçük bir kahkaha atıyor.

"Ha-ha! Çok güzel!"

"Aşağıdaki gökkuşağı meğer bulutların kırıntılarıymış."

"Ne güzelmiş"

"Ay evet."

Sırtına masajın bittiğini belli eden bir pıt pıt yapıp "Yeter mi?" diye sordum.

"Yeter canım," dedi. "Sağ ol."

"Hadi denize girelim."

"Daha yeni yağ süründüm biraz güneşleneyim gelirim."

"Peki."

Denize doğru yürüdüm. Terliklerimi almak yarı yolda aklıma geldi. Artık dönsem de anlamı yoktu.

Kum ayağımı yaktı.

"Nasıl ya!" dedim.

"Vallahi," dedi.

Biramı püskürtecektim neredeyse.

"Ee," dedim.

"Gittim işte annemin yanına. Ama nasıl ağlıyorum. Annem dedi ne oldu. Dedim böyle böyle."

İkinci yarının ortası gibi kazanacağımız belli olmuştu. İkibir olunca acaba dedik ama üçüncüyü atınca rahatladık.

Maç bitti. Kalabalık da dağılınca ortam sakinleşti.

Burak "Az daha oturalım, iki laf ederiz," dedi.

Laf lafı açtı. Oydu buydu, yeni topçuların abartı saç tıraşlarıydı derken konu berberlere geldi.

"'Annem, yavrum öyle şey olmaz, kim söyledi sana?' dedi," diye anlatmayı sürdürdü.

"Şerefsiz Şeref."

"Şerefsiz Şeref kim evladım?"

"Berber yok mu dükkânın karşısında."

Enişteşinin atari salonunun karşısındaki berberden bahsediyor. Adı Şeref'miş. Herkes Şerefsiz Şeref dermiş adama.

"Komik herifti de, o gün korkuttu diye soğudum, sonradan hiç konuşmadım," dedi Burak.

İstemsizce gevrek gevrek sırıtarak dinliyor, bir yandan da ağzımdaki fıstığı geveliyordum.

"Yoksa çok gülerdim ben ona. Herif bildiğin piçti. Gelene geçene laf sokar. Hazırcevap. Yoldan geçenlere 'Bilader bi saniye bakar mısın?' der. 'Buyur abi,' diyene 'Molpedin var mı?' deyip patlatır kahkahayı. Böyle salak salak bir sürü şaka. Şimdi olsa oturur içerdik. Bakma küçüktük."

Hiç ara vermeden peşi sıra Şerefsiz Şeref hikâyeleri anlattı.

"Mesela televizyonda Beckham'ın reklamı çıkıyor. 'Bu pezevenk de toptan başka her şeye vuruyor,' diye söyleniyor falan... Neyse gittim işte bunun berbere, dedim saçlarımı Boliç'inki gibi yap. Koşarken sallanırdı onun saçları böyle, değişik bir kesimi vardı. Amerikan gibi ama katlı, uzun gibi ama arkası küt falan, bir garip. Manchester'a gol attığı zamanki halini bilirsin."

Bilirim der gibi başımı salladım, tam o esnada biradan yudum aldığımdan ses edemeden.

"Tamam gülüm," dedi Şeref. Bizim orada herkes birbirine gülüm diyor. Neyse, başladı saçlarımı kesmeye. İşte okul nasıl? Tatil nasıl gidiyor? Adaya ne zaman gideceksiniz? Ankara mı güzel bura mı? Anneni mi daha çok seviyorsun babanı mı? En çok hangi topçuyu seviyorsun falan... İyi. Fena değil. Haftaya. Tabii ki Ankara. İkisini de. Kubilay! diye cevaplıyorum.

'Kubilay da topçu mu!' diyecek oluyor.

'Bak Boliç gibi yapacağız saçlarını gel seni de Fenerli yapalım!'

Kubilay'a laf söyletmiyorum tabii. Kornerden attığı gollerden, sol ayağından, şutlarından, muz ortalarından bahsediyorum hemen."

"Kubilay ne topçuydu hakikaten ya," dedim dayanamayıp araya girerek.

"Sorma, hiç kapçık kıstırmazdı.

Bir kahkaha patlattım! "Bakıyorum dedemin dilleri öğrenmişsin."

Gülümsemesi kesilmeden "Dedene o zaman," dedi.

'Eyvallah,' deyip takuşturduk kadehleri.

"Neyse bu Şerefsiz Şeref aklınca dalga geçiyor benimle," diye anlatmayı sürdürdü.

"'Kızlar nasıl?' diyor. 'Ankara'yı bu kadar sevdiğine göre orada sevgilin de vardır senin, başkent çocuğusun. Büyük şehir görmüş adamsın. Bizle bir olur musun?' diyor. Kafaya alıyor it.

Biri uğrayıp bir soru soracak oldu mu mesela 'What dedin gülüm,' diyor. 'Yok, o dediğin gazoz ağacı. Burada yetişmiyor,' falan diye geveleyip savıyor. Çıkar çıkmaz yine patlatıyor kahkahasını. Ben dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum tabii. O zaman defterime yapıştırdığım çıkartmalardaki 'I kalp işareti GS'nin 'ay lav' olduğunu da bilmezdim zaten. 'Bir kalp Galatasaray' sanırdım. Ki bence öylesi çok daha anlamlı. Romantik bir kere."

"Zaten aşklar hep yalan dolan
Sonu hep acı hüsran
Bize her sevdadan geriye kalan
Sadece Galatasaray!" diye başladık bir ağızdan.

İyice sarhoş olmuştuk. Pek konuşacak halim yoktu. Baktı susuyorum, devam etmedi.

Kafasını kaldırdı. Uzandı bir fıstık yedi. Birasını bitirdi. Bir şey diyecek gibi baktı. Sustu. Barmene "Bize birer tane daha getirir misin kardeşim?" dedi. Yine kafasını eğdi.

Sessiz sessiz, dilim dolanarak tıslar gibi sorabildim:

"Kangren olmuşum diye ağladın ha?"

"Sorma!" dedi, saçkıran diyememişim. Anneme gidip ben kangren olmuşum," diye ağlamışım.

Güldük. Biralar geldi.

"Savunmaya," dedik "transfer şart. Hadi ligde bir şekilde yediğimizi çıkarıyoruz da, Şampiyonlar Ligi'nde acımazlar."

"Güveç yapacağım," dedi.

Elinde kocaman toprak bir tencereyle terasa geldiğinde ben ilk dublemi yeni doldurmuş, iş çıkışı rakısı yapıyordum.

"Akşama," dedi "duman bir kadın gelecek. Ona yemek yapacağım. Sen de sebeplenirsin, hadi gözün aydın!"

"Eksik olma" dedim yalandan. "Et olacaktı dolapta çıkar istersen."

"Yok, kız vejetaryen."

Sebzeleri hevesle kesti. Soğanını doğradı. Fasulyeyi, patlıcanı kattı. Kapağını kapadı. Gitti duş aldı. Giyindi. Şişeyi de yanına alıp geldi. Kendine koydu, benimkini tazeledi.

Heyecanı gözlerinden okunuyordu.

"Oğlum, ben gideyim istersen, ciddi söylüyorum," dedim. "Burada da içeceğim dışarıda da. Rakı aynı rakı. Maksat senin işin görülsün. Romantizminize halel gelmesin."

"Saçmalama abi," dedi. "Zaten evine yerleştik, bir de seni mi kovacağız? Hem bakma teras bir nevi mülakat artık benim için. Kasetten izlemek yetmez. Topçuyu bir de sahada görmek lazım. Hele ki böyle çetin deplasmanda."

Cidden, diye düşündüm. Arkadaşlar, sevgililer... Bir vesile hayatımıza giren herkesle ya bu terasta kaynaşmış ya burada birbirimizden soğumuştuk.

Güldüm. "Peki," dedim, "nasıl istersen."

Ocağın başına gitti. Kapağını açtı. Tuzuna biberine baktı. Altını kıstı, kapağı hafif aralık bıraktı. Tekrar yanıma geldi.

Bir şeyler anlatacağı, kızla nasıl nerede tanıştıklarından bahsedeceği sırada kapı çaldı.

Ben ayaklarımı uzatmış rakı içiyordum. Nohut, kavun. Sigaram da vardı.

İçeriden sesler geldi. Odaya geçmiş olmalılar, diye düşündüm.

Bu ne acele ulan! Kesin sevişiyorlar. Gençlik tabii... Kaldırdın kaldıramadın derdi yok. Hayat sana güzel ulan it Burak!

Tüm bunlar aklımdan geçerken yüzümde beliren istemsiz gülümsemeyi fark ettim. Bu çocuğu ne kadar sevdiğimi düşündüm. Bir de terasın üzerinden meclise doğru uçan kırlangıçları. Acaba göç mevsimleri miydi? Hiç de bilmem ki. Sonra ihaneti, yakalanmayı, ayrılığı. Ne kadar zamanlamalı girmişti hayatıma Burak. Şimdi söylesem kesin dalga geçer, "Mustafa Denizli değişikliği gibi adamımdır usta," derdi.

Kim bilir şimdi hangi şarkıyı, hangi şiiri açmıştır kıza. Müziği düşününce terastaki sessizliği fark ettim.

Avishai Cohen koydum. Toledo. İçerideki sesleri duymak, sevişme iniltileriyle tahrik olmak şu an isteyeceğim en son şeydi. Sesi iyice açtım.

Bir süre öylece rakı içip müzik dinledim. Derken kapı açıldı.

Güle oynaya yanıma geldiler.

Selamlaştık. "Hoş geldin," dedim.

Burak "Ben bir yemeğe bakayım," deyip mutfağa geçti.

"Size de rahatsızlık verdik," dedi kız.

Tatlı birine benziyordu. Beyaz tenli, çilli, minyon.

"Olur mu hiç öyle şey," dedim.

Burak'tan da genç olmalıydı.

Dönüşte elinde şişeyle geldi. Rakım bitmek üzereydi.

"Hay yaşa," dedim.

"Ben, Nesta, Hugo Sanchez..." Bir süre durdu, çalmakta olan şarkıyı tanıyınca "Coltrane," diye devam etti. "Bizler zamanlamalarımızla tanınırız."

Üçümüz de güldük. Büyük bir mimikle göz kırptım kıza doğru. Bak sen, gibilerinden. Kız tekrarladı: Bak seen...

Okuldan, tanışma hikâyelerinden, güncel politikadan, edebiyattan, hukuk okumanın onun için mümkün dahi olamayacağından, benim nasıl olup da bitirdiğimi ve hatta avukatlık yaptığımı bir türlü anlamadığından bahsetti.

Hiç avukata benzemiyormuşum. Teşekkür ettim.

Avukatları çok daha ciddi, sıkıcı insanlar sanırmış.

Kızın bir süre sonra kendini ele veren zorlama bir hali vardı. Her konuda her şeyi söylemek istiyor gibiydi. Burak'ın meşhur futbol metaforlarına bile dâhil olmaya çalışıyor, anlamıyor, yanlış anladığı konular üzerinden tartışma çıkarıp uzun tiratlar atıyor, bütün dünyayı yargılıyordu.

Tartışmalarının bir yerinde "Öyle bir şey ki..." dedi Burak, "bahsettiğin veganlık meselesi bizim takımımızda da elbette bulunması gereken bir mevki ama ancak sağ bek olabilir. Takımı sağ bek üzerinden kuramazsın. Bilakis sağ beki oyuna sokacak, önüne zamanlamalı ve isabetli uzun top atacak bir Pirlo gerekli."

"İşte bizim Pirlo'muz sınıf bilinci," diye atladım hemen.

"Değil işte abi. Sınıf sınıf ne kafa siktiniz yıllardır. Sınıf mı kaldı Allah aşkına. Pirlo diyorum. Oradan çıkar bari. Sanat. Bizim takımın merkezi üretmek olmalı. Sanat yaparak, yaratarak, üreterek değiştirip güzelleştireceğiz dünyayı. El-

bette sınıf da önemli, veganlık meseleleri de, kadın mücadelesi de, eşcinseller de, ekoloji de, ulus meselesi de ama önce üreteceğiz."

"Bilmiyorum," dedi kız. "Çok ahlaki, çok insani bir durumdan bahsediyorum. Şu yaptığın bile, geliştirdiğin dil, ne bileyim..."

Doğru kelimeyi arar gibi parmaklarıyla oynadı. Rakı içti. Sigarasına bakındı.

"Türcü. Üsttenci. Her konuda hemen konuyu futbola bağlayıp aklınca anlamayacağım şeylerden bahsetmek seni zeki biri yapmaz. Başlarda eğlenceliydi ama artık kabak tadı verdi. Bence yeni numaralar bulmalısın. Madem o kadar zekisin bu kadarını yapabilirsin değil mi?"

Elimde bir havlu olsa masanın ortasına atardım. Kız Burak'ın grogi durumda kalmasına bakmıyor vurdukça vuruyor, ağzından burnundan kan getiriyor, sanki bilerek devirmeyip daha çok canı yansın diye bekliyordu.

Hiçbir şey yapmayıp rakı içmeye devam ettim.

Kırlangıçlar gitmiş, yerine yıldızlar gelmişti. Eskişehir yolu davetkâr ışıklarıyla sakin sakin akıyordu. İnsem aşağı dedim. Binsem arabaya, siktirsem gitsem. Denize kadar sürsem. Bir sigara yaksam...

Sonra güzel bir balıkçı bulsam. Rakı içsem, balık yesem. Levrek. Çiftlik olmayacak ama. Deniz levreği. Yanına şevketi bostan.

"Balık sayılıyor mu?" dedim.

Hararetle tartışan çiftin gözleri birden bana döndü.

Ne saçmalıyor bu, der gibiydiler.

"Bu vejetaryenler çeşit çeşit ya... Seninkisinde balık yeniyor mu?"

"Hayır," dedi geçiştirerek, "ben balık da yemiyorum. O konu biraz farklı. Bazıları süt içmiyor, peynir falan da yemiyor mesela..."

İçinden, ne alakası var şimdi, bir şey konuşuyoruz diye geçirdiği öfkeli mavi gözlerinin parıltısından belliydi.

İtaat ederek rakıma döndüm.

Bir ara kavganın içinde kızın "Ne bileyim Burak! Anlamıyorum nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun? Bire bir ilişki geliştirdiğin bir hayvan hiç mi olmadı? Bir canlıyı kesip yemenin neresi doğal!" dediğini seçtim.

Burak "Asıl ben senin bu kavga etme gücünü ve motivasyonunu nereden bulduğunu anlamıyorum," dedi. "Ortaokul münazara kolu başkanı gibisin. Bu ne heves? Söylediklerimin tam tersini en baştan söylemiş olsaydım bu sefer de benim şimdiki tezimi böyle canhıraş savunacaktın eminim. Çatışmaktan, kavgadan besleniyorsun! Asıl ben seni anlamıyorum."

Bu raund Burak'a yazılabilir.

Yine de kız haklıydı.

Benim bire bir ilişki kurduğum bir hayvan olmuştu. Düşündüm. Onu yemem elbette mümkün değildi.

Menekşe!

Dedemin buzağısı.

Sömestir tatilinde köye gitmiştik. Beni her zamanki gibi kahveye götürmüştü.

Madran kahvesi. Köyün çıkışında. Oraya kadar traktörün terkisinde sarsıla sarsıla gidiyor, dedemin kasketiyle oynuyor, gelene geçene bakıyordum.

Kahveye oturur oturmaz onun tömbekisi, benim gazozum geldi. Çine'nin meşhur belediye gazozu.

Dedem nargilesini fokurdatmaya başladı. Bense gömleğinin arkaya sarkıttığı kısmından taşan çıkıntıya bakıyordum.

Baktığımı fark edip güldü. Tabancasını çıkardı. "Buna mı bakıyorsun?" dedi. Daha doğrusu "Huna mı bakıtdurun?" gibi bir şey demiş olmalı. Ben pek yapamıyorum o şiveyi.

Brovning. Belçika onlusu. Şarjöre dokuz, ağzına bir mer-

mi alıyor. Dedemin emektarı, kıymetlisi.

Şarjörü çıkardı. Birkaç kez kurdu. Tetik düşürdü. Boş silahı verdi elime.

Ustalıkla hareket ediyordu. Bir illüzyon gösterisindeydim sanki. Sihirbazın şapkası yerine dedemin kasketi.

Ama benim elimde hiç de öyle durmuyordu. Göründüğünden ağırdı. Soğuktu. Sevmedim. Güldü.

Şarjörü taktı. Emniyeti açtı. Beline takıp tekrar tömbekisine döndü.

Gelen, soran herkese torunum diye gösteriyordu gerinerek. Emin Ağa'nın ilk erkek torunu.

"Ovaya gidelim mi?" dedi. Menderes Ovası'nda uzanan pamuk tarlasının ortasındaki küçük evden bahsediyordu. Ahırdaki buzağıyı orada gördüm.

"Gel yanına gidelim," dedi. Cesaret edemedim.

"Erkek değilmin la seennn," dedi.

Girdim. Hâlâ korkuyordum ama ben efe torunuydum, küçücük buzağıdan korktuğumu dedeme belli edemezdim. O annesini yularından tutarken ben buzağıyı sevmeye başladım. Bir süre sonra alıştım.

Elimi yaladı. Pütürlüydü. Gıdıklandım.

Gülmeye başladım.

Dedem de güldü.

Onu son kez o zaman gülerken gördüm sanırım.

"Adı ne olsun," dedi. "Bilmem ki," dedim.

"Menekşe olsun mu?" dedi.

"Olsun," dedim.

Evet kız haklıydı. Menekşe'yi yiyemezdim.

Burak'ın sesiyle irkilip kendime geldim.

Biz içeri geçiyoruz, kız kötü oldu gibilerinden bir hareket yaptı. Ya da ben öyle anladım.

Başımı sallayıp rakıma döndüm.

Terasta yine yalnızdım.

Bulantı

"Hoş geldiniz," dedi sekreter, "nasılsınız?"

Cevap vermeden odama geçtim. Midem bulanıyordu.

Arayanları sıralamaya başladı. Çay getirdi.

Ne zaman canım yansa, heyecanlansam, korksam ne bileyim... Büyük bir tepki veresim gelse ama veremesem midem bulanır. Doktor bir arkadaşım hormonel bir açıklama yapmıştı ama ben anneannemin "Acısı içine uğunmuştur," izahatını daha çok seviyorum. Bağırmak istersin de sesin çıkmaz ya, onun gibi bir şey. Ben de gittim "Sometimes I Feel Like Screaming" açtım.

Ofiste birkaç işi halledip çıkacaktım. Terasa geçecektik. Birlikte yemek yapacaktık. Televizyonda kötü diziler açıp dalga geçecektik. Kıyafet programlarına gülecek, yemek tariflerini not alacaktık. Karpuzu tepesinden deldikten sonra içerisine blendır sokarak karıştırıp votka ekleyen, deldiği yere de yarım bir plastik bardak koyup karpuzu şahane bir testiye dönüştüren şefin tarifini mutlaka deneyecektik mesela.

Artık iyice rutine binmişti. İlişkiden çok mesai gibiydi. Yer yer bunalıyorduk. Uzatmaları oynadığımızın farkındaydık ama henüz bitmediğine göre umut var demekti.

Bir mesaj geldi. Açtım.
"Ne yapıyorsun?"
"Hiç. Ofisteyim. Çalışıyorum. Sen?"
"Evdeyim. İçiyorum."
"Afiyet olsun."
"Gel beraber olsun."

İşte bu noktada "Teşekkür ederim ama ben sevgilime söz verdim. Bu akşamı birlikte geçireceğiz," demeliydim.

Onun yerine telefonu çıkardım.

"Hayatım acil bir işim çıktı. Benim çalışmam gerek. Yarın son günü olan bir evrak varmış. Atlamışız.

Hıhı evet.

Artık bir dahaki sefere.

Ben de seni seviyorum."

Midem bulanıyor!

Yarım saat sonra evindeydim. Asansörde telefonumu kapayıp evrak çantamın içerisine koydum. Kravatımı gevşettim. Eşikte beni bekliyordu.

"Selam!"

Maç saatiyle şut saati arasında kalan sürenin farkında olan ve zamanın kendi lehine olduğunu bilen tecrübeli bir oyun kurucunun topu hücum alanına aheste aheste getiren eli gibi salınan kadehiyle beni içeri davet etti.

Omuzlarını ve kürek kemiklerini açıkta bırakan beyaz bir tişört giymişti. Saçlarını sıkı sıkıya tutturmuş, at kuyruğu yapmıştı. Gri eşofmanıyla tişörtü arasındaki iki parmaklık

boşluk, ince belini gözler önüne seriyordu. Şahane bir vücudu vardı.

Bana da bir kadeh viski koydu. Glenlivet. Zevkli kadındı. Nick Drake çalıyordu.

Konuşmaya başladık. O başlatsın istiyordum. En azından vicdan azabım bir nebze azalır. Zaten her işi vicdan azabını susturmak için yapmıyor muyum? Okulu o yüzden bitirdim, o yüzden avukat oldum, askere gittim, ilişkimi bitiremedim, memleketteki arsaları satmadım, halı saha maçlarında bile takım arkadaşlarım koşmuyor demesinler diye koştum sadece.

"Eee?", deyip dinlemediğim sözlerine devam etmesini sağladım. İlgili görünmeye çalışıyordum. Bu bir oyundu. İyi bir dinleyici gibi görünüp, doğru zamanda doğru sayıda aforizmayı başarıyla kullanırsan kazanıyordun.

Güzelliğinin fazlasıyla farkındaydı. Bacaklarını kendine çekip dizlerine sarılarak oturuyordu. Hararetle anlattıklarını çok iyi anladığımı hissettirmeye çalıştığım mimiklerim sırasında düşündüğüm tek şey nasıl bu şekilde oturabildiğiydi.

Bir an için denemek istedim. Mümkün görünmüyordu.

Sırtındaki dövmenin ancak bir kısmı görünüyor, bu merakımı daha da kamçılıyor, onu bir an önce çıplak görme arzumu tetikliyordu.

Makyaj yapmamıştı. Anlattığı hikâyelerin tesirini artırmak ve beni baştan çıkarıp oyunu bir an önce kazanmak için sık sık elime, koluma dokunuyordu. Gözlerini kısıp viskisinden büyükçe yudumlar alıyor, anlattıklarında kendisinden başka hiç kimsenin anlayamayacağı derinlikler olduğunu ima edercesine uzaklara dalıyordu.

Benimse kadehine her eğilişinde, dar tişörtünden taşan göğüslerinin bir başka noktası dikkatimi çekiyordu.

"...Sence de öyle değil mi?"

Çilleri vardı.

"... Sürekli aynı eril dille aynı şeyleri yazıp duran bu ergen edebiyatına artık tahammül edemiyorum."

Sağ tarafa doğru ufak bir yara.

O yüzden Bodrum'a esas kışın gitmek lazım!"

Kopçası önde olan o garip sutyenlerden mi yoksa?

"...Peki sence en iyi şiiri hangisi?"

Birden irkilip kendime geldim.

"Bir duymak," dedim düşünmeden.

"Okusana!"

"Eylül karmaşası..." diye başladım.

Birçok cümle, birçok viski ve birçok şarkının sonunda yavaş yavaş kaybediyordum.

"kendisi hatırlanan bir alkol ve bir okul,

kendisi hatırlanan beyaz yahut mavi bir alkol" diye devam ettim.

"O güzel imgesi mutsuzluğunun,

Karşısında alkolden utandığım- portreit of an unknown" dediğimde göz göze geldik.

Gerisi Drake'in aksak ritimlerini andırıyordu.

Usul usul, akıcı ve sert.

En çok boynunu sevmiştim.

"Boynun benim olsun mu?" diye sordum, dudaklarım çenesine doğru kayarken.

"Hı?" dedi soluk soluğa.

Ona da söylemiş miydim? Belki ilk sevişmelerimizde.

Hiç.

"...Karşısında alkolden utandığım- portreit of an unknown"

Ellerimi beline doladı. Kucağıma oturdu.

Onun yönettiği yeni bir oyun başlıyordu. Bu daveti geri çeviremezdim.

* * *

Gözlerini açtığında ben çoktan uyanmıştım. Çıplak bedenini bu kez ayık ve aydınlıkta seyrediyordum.

Gülümsedi.

"Günaydın," dedi, "Aç mısın?"

Anlaşılan, akşamki son oyunu kazanmış ve kahvaltıyı hak etmiştim.

İşe gitmem gerektiğini söyleyip teklifini reddettim.

Bir taksi çevirdim. Yorgundum, başım ağrıyordu.

Telefonumu çantamdan çıkardım. Midem bulanıyordu.

Herşeylibörek

İşten geldiğimde Burak terasta bira içiyordu.

Yine kucağında defteri, bir şeyler not alıyor, kendi kendine konuşuyor, "baksana, ayı kendine uçurtma yapmış, en çok onu seviyorum" dediği yıldızını izliyordu.

"N'aptınız lan o gün, sabah apar topar çıkmışsınız. Ben de herifin kız arkadaşı geldi şöyle insan gibi bir kahvaltı ederiz diyordum."

"Ayrıldık abi sanırım," dedi.

Hiç beklemiyordum. Pot kırdığımı düşündüm.

"O ne demek lan! Daha dün iyiydiniz."

"Sen de ayrılmadan bir gün önce yengeyle iyiymişsin abi, ne alakası var randevuyla mı terk ediliyoruz?"

"Doğru söylüyorsun," dedim. "Eee? Nasıl oldu?"

"Ne bileyim abi. Zaten rakı dokunuyormuş herhalde. Gece kustu mustu. Sonra sabah erkenden uyandırdı. Dedi 'Kalk börek yiyelim. Biraz yürüyelim.' Gittik börekçiye. 'Sizde herşeylibörek var mı?' dedi. Fırıncı mala döndü. Öyle boş boş baktı.

'Ne var mı abla?'

'Herşeylibörek. Bizim orada yaparlardı. Malzemenin sona kalanını zayi etmemek için birlikte atarlardı. Ispanak, biraz kıyma, biraz peynir, azıcık patates falan. Yok mu öyle?'

Fırıncı gene anlamadı. 'Abi,' dedim karışık böreğin var mı?

'Peynirli kıymalı getireyim o zaman ben bir buçuk porsiyon size.'

"Eee," dedim "Kız karışık börek istedi diye mi ayrıldınız?"

Burak "Yok abi," deyip anlatmaya devam etti.

"Ne bileyim, bir olmamışlık vardı hareketlerinde sanki, bir çapak, bir eksiklik hissi. Ya da benimleyken öyleydi. Yaptığı her şeyi başkası için, başkalarına yapıyordu sanki. Okuduğu, dinlediği şeyler bile 'Ben buradayım,' diye bağırıyordu her hareketiyle."

"Ya ne olacaktı oğlum. Kim farklı ki? Herkes görülmek ister," dedim.

"Yok abi, öyle değil. Anlatamıyorum tam. Siktir et."

Yine de dayanamayıp devam etti.

"Erasmusa gidecekmiş.

"Git," dedim, 'Bence sana iyi gelir.'

'Erasmus mu?' dedi.

'Yok' dedim, 'Genel olarak gitmek yani.'

'Senin gidip gelmişin çok güzel olur.'

'O ne demek?' dedi.

'Bilmem,' dedim, 'Güzel olur.'

'Zaten ancak sebebi bilinmeyen şeyler güzel olur.'

'Öyle mi?' dedi.

'Sanırım,' dedim.

Sonra börekler geldi onları yedik. Çay içtik.

Kedisinden ve kaka temizliğinin pratik yollarından bahsettik.

Öyle yani abi. Olmadı anlayacağın."

"Madem ikimiz de bekârız. Ne yapsak, pavyona falan gidip dağıtsak mı biraz?"

"Yok be abi. Ne anlarız biz? Seninle pavyona gitsek kesin ikimiz aynı kadını beğenir, gider milletin masasından çağırtır, bir araba sopa yer döneriz."

"Haklısın," dedim gülümseyerek.

Pavyon işini dedem çok severmiş. Hasatı yaptıktan sonra İzmir'e pavyona gidermiş. Fuar zamanı.

Burak aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi.

"Abi düşünsene seninle ben gidiyoruz pavyona. O dedenlerin zamanında. Sen çiftçisin, zeytin tüccarı. Egeli toprak ağası. Ben taksici. Orhan Gencebay falan dinliyorum. Arabam var bir tane, mavi Şavrole.

İspanyol paçayı çekmişim. Bıyık falan. Sen kasketinlesin deden gibi."

Kendi anlattıklarıyla eğlenip kocaman bir kahkaha attı:

"Güzel olmaz mıydı?"

Ekspertiz

"Eksper gibi bakıyorsun avukat bey. Nasıl bari randıman var mı?" dedi pamuklara dikkatle baktığımı, elime alıp oynadığımı, kokladığımı, etrafı incelediğimi görünce.

Köye gitmiştim. Uzun bir Ege turu yapmak için sözleşmiştik. Onun hazırlaması gereken bir sınav vardı. "Ben halleder gelirim, sen önden git," dedi. Ben birkaç gün boşluk bulunca bir köye uğrayayım dedim. Ne zamandır gelmiyorum sahipsiz sanmasınlar.

"Tarla benim ama pamuğun çekirdeğini saymayı bile bilmiyorum," denmez ki şimdi adama. Kabaca elime gelenleri saydım. "Altı," dedim.

"Az," dedi. "Randımansız. Zaten yedi, sekiz, dokuz, aşağısına indi mi kurtarmaz."

Ardı ardına anlamadığım şeyler söylüyordu. İçlerinden "Altı az-çok az-dokuz-on bire çıktığı olurdu deden rahmetlik zamanında. İkinciye ekilecek daha. Darısı var bunun. Pamuk bitti," gibi birkaç sözü güçlükle seçebildim.

Zaten adam da sanki ben anlamayayım diye konuşuyordu. Takip etmeye çalışmayı da bıraktım. Ben kendi kendime

içimden, adam karşımda dışından birbirimize boş boş bakarak konuşuyorduk.

Bilmiyorum. Bilmemek sinirimi bozuyor. Anneannemin diktiği güzelim basma gömlekler dururken Waikiki'nin aptal maymununun salak salak pozlar verdiği tişörtleri giyerdim. Ağaçların çiçeklerin envaiçeşidini öğrenebileceğim imkânlar varken ataride ördek vurmaya çalışırdım.

Adam tarla kenarındaki kanal boyunca benimle yürümeye devam etti. "Balığa bakalım mı biraz avukat bey, anlar mısın o işlerden?" dedi.

"Yok," dedim, "ama öğretirsin. Ne olacak."

"Estağfurullah," deyip Toros'unun bagajına yöneldi. Kocaman çadır torbası gibi bir naylon içinde irili ufaklı oltalar, ufak kutular, gazetelere sarılı bir şeyler, bir sürü ıvır zıvır vardı. Kurşunların olduğu bir başka kutunun yanından gazete kâğıdına sarılı solucanlar, bir de rakı şişesi çıkardı.

"Hazırlıklı geldiydim, hazır kanala varmışken birer olta atarız diye."

Ege şivesinin dibinden konuşuyordu. Dedem aklıma geldi. Söylediklerinin yarısını anlamazdım.

O televizyon dizilerindeki sonuna "gari" eklenince olduğu sanılan gibi bir şey değil bu. Enikonu farklı bir dil. İyelik eklerinin yerinin değiştiği, fiil çekimlerinin başkalaştığı, gramerin dadaist bir tavra büründüğü yer.

Dedem hindiye "glu glu" derdi örneğin. Develerle konuşan, onlara bakıp "bullum bullum, nedditdurun" diyen çocuklarla geçti sömestr tatillerim.

Adam oltalarımızı kurdu.

Rakıları çay bardaklarına hazırladı. "Çakırbeyli suyu bu ha!" diye özellikle belirterek suyu koydu. "Haydi deden rahmetliğin canına değsin," dedi.

Söke Ovası'na varan kanallardaki av maceram böylece başlamış oldu.

Her geçen, selam veriyor. Benim kim olduğumu anlamaya çalışıyor, kararsız şaşkın gözlerle uzaklaşıyordu.

Sevdiklerine anlatıyor, sevmediklerini tersleyip kovuyor, sorulara bazen cevap veriyor ama her şekilde küfrediyordu.

"Rahmetlik Emin Ağa'nın torunu yok mudun Ankaralı, hani avukat çıktıydın!"

Eli kolu balık dolu geçip, "Nasıl, alıyor mu?" diye sorana yüzüne karşı "Yok almıyor," deyip arkasından, "Siktir yalancı deyus, daha ne alacakmış," diye sövüyordu.

Şişe yarılanıp birkaç balık dürtükleyince sever gibi oldum ama bunu saatlerce, hatta günlerce yaptıklarını öğrendiğimde bana göre olmadığını fark ettim.

Gelip geçen herkes birbirine "Alıyor mu?" diye soruyordu.

Çoğu yanıt olumsuzdu. "Sabah regülatörün oralarda 1,20'den almış diyorlar ama..."

"Accık kısaltsak mı ucunu, ne dersin avukat bey?" dediğini duymadım.

Yine dalmışım. Sınavını bitirip geldiğinde nereye gidecektik, toparlayabilecek miydik, "Yol yapmayı severiz, bu tatil ikimize de iyi gelecek," demiştik ama acaba çok mu geçti?

"Sıkıldın sen sıkıldın. Anlamam mı ben. De gidi deee!" diye haykırdı tiz sesiyle.

"Deden rahmetlik de hiç sevmezdi. Belli, ona çekmişin. Tarlayla tapanla uğraşmayıp hemen başından savışından, icara verişinden belli. Emin Ağa da tez canlı adamdı, beklemeye, sıkıya hiç gelemezdi. Hele böyle ayakta, taburenin üstünde falan hiç! De gidi de! Deve güreşi severdi o. Rakısı gelsin, hizmet edilsin, arada çıksın iki şarjör boşaltsın.

Duruyor mu silahı?"

Kafamla yanıtladım. Ölünce ben almıştım. Eskidir, bir elden geçsin diye götürdüğüm usta, "Saat gibi valla çok iyi bakılmış," demişti.

"Yanındaysa zeytinliğe çıkınca atalım biraz."

"Atarız," dedim ama sevmedim bu teklifi. Dedemin tabancasına nasıl baktığını biliyordum. Bir başkasına verme düşüncesi, tanıdık bile olsa canımı sıktı.

İlk kez altı yaşımdayken görmüştüm Brovning'ini. Ankara'dan torunu gelince aşka gelmiş, "Al sık baken!" diye elime vermişti. Yere doğru tuttu, kurup uzattı. "Bak böyle," dedi. Aldım. Tetiğe bastım. Gücüm yetmedi. Bir daha denedim. Yok, çok ağır geliyordu. Enseme bir tokat patlattı. "İyice şehirli olmuşsun," diye azarladı. "Bak böyle," dedi yeniden. İki el sıktı. Bir daha uzattı. Bu kez daha sert, tüm gücümle bastım. DAN! Bir daha... DAN! "Hele benim efeme!" dedi. Silahı aldı, ustalıkla birkaç hareket yapıp beline taktı. Beni kucağına alıp öptü!

"Gülfiyee! Böreği hazır mı efemin?"

Dedemin Brovning'i, anneannemin böreği, yolun umudu, toparlama ihtimali, vicdan azabı, derken balık dürter gibi oldu. Şamandıra kıpırdandı. Oltaya asıldım. Sanırım bu sefer yakalamıştım.

Ses Veriyorum

Ses veriyorum.

"Micus. Selinas Dance."

Rahatta dinleyin.

Burak sarhoş tiratlarından bir yenisine böyle başladı. Komik adamdı.

"Zaten her hikâyenin kendi melodisi vardır. Yazarlar bu yüzden diyalog yazar. Diyalog öyle bir şey. Mesela Erkan Oğur neden perdesiz gitarla falan uğraştı? Yıllarca kendini karanlığa kapattı, aradı da aradı. Bu işler böyle oluyor. Keşiş olacaksın, uğraşacaksın. Ağlamayana meme yok. Bir detay daha aradı, bir nüans, bir ufak aralık daha... O ufacık farklı sese ihtiyacı vardı çünkü. Onu da katmalıydı. O ses olmadan eksik olurdu. Sen yoksan bir eksiğiz, demiyor muyuz? Öyle düşün.

Ben de o yüzden önceden ses veriyorum ki kafanızda onunla beraber düşünün."

Çok sarhoştu, ses etmedim.

Haksız sayılmazdı ama söylediğiyle tamamen çelişiyordu. Madem hayal gücüne ve zihnin her detayına bu denli saygı

duyuyorsun ne demeye sınırlıyorsun beni tek bir şarkıyla? Hele ki kendi seçtiğin şarkıyla.

Yine de kızamadım, çünkü seçimi şahaneydi.

En son ne zaman dinlediğimi düşündüm.

Lavissi. Kayaköy. Karşımız Babadağı. Deniz oralarda bir yerde. Görmüyor ama civarda olduğunu hissediyoruz. Son güzel günlerimizdi belki de.

İnsan genelde bunu bilmez. Ben biliyordum. Tabii ki her şey biter. Ondan bahsetmiyorum. Biz azalıyorduk. Eksiliyorduk. Şarkıysa çok güzeldi.

"Sanki," demişti kucağıma uzanmış gözleri kapalı şekilde şarkıyı dinlerken, "Tanrılar Olympos'ta otururken bir grup kurmuş. Biri flüt çalıyor, biri gitar, biri bir başka bulutun tepesinde perküsyon. Düşünsene." demişti.

Kendini tişörtüyle yelledi. Biraz kımıldanıp daha rahat bir pozisyona geçti. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Tanrılar bestelemiş olmalı," dedi tekrar. Terlemiştik. Yorgunduk. Birasına dokunmuyordu. Ben benimkini bitirmiştim. Yenisi gelinceye kadar onunkinden içiyordum. Ilımasın diye. Zaten yatarken içemezdi. "Terli bardakta bira bak, sen seversin," dedim. Yine de rahatını bozmadı. Bordo bir badi giymişti. Siyah taytı. Başında bandanası vardı. Hepsini hatırlıyorum.Tabii ki hatırlıyorum. Allah kahretsin, hatırlıyorum. Ve daha kötüsü de hiç unutmuyorum.

Uzunca bir süre köyü dolanmıştık. Mübadeleden bahsetmiştik. Gitmeden önce burada yaşanmış olması muhtemel anılardan. Kapıların pervazlarını söküp kendi evlerine takmış, içeriyi davarları için kullanmışlar. Kilisedeki motiflerin gözlerini oymuşlar, bu nasıl bir öfke! Ne tahammülsüzlük! Ne çirkinlik.

"Ege, Rumlara geri verilsin!" demiştik.

Eline bir sopa aldı, bandanasını sıktı. Keçilerle oynamaya başladı. Fotoğraf çekti. Beni. Keçileri. Evleri. Evlerin önün-

deki ufak tefek detaylara baktı. "Bu neydi acaba?" dedi. Her birini ayrı ayrı sordu.

O şevk dolu hali ilk zamanlarımızı hatırlattı. Daha keşfedilmemiş ne çok şey vardı.

Aşk meraktı. Merak yitince sanki gerisi de geliyordu.

Artık merak edilecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Yine bir kavgadan sonra on gün kadar görüşmemiştik. Konuşup toparlamak üzere sözleştiğimizde kravatıma, ceketime, içime giydiğim süveterle gömleğimin uyumuna dikkat etmiştim.

Demiştim ki "Çok uzun zaman sonra seninle buluşurken üstüme başıma özen gösterdim."

"Ben de," dedi. Yalandı biliyorum. Yine de sevindim.

O zaten hep özenliydi. Hep iyi giyinirdi. Her zaman güzeldi.

Köyü yürüdük, köyün aşağısına indik, etrafını dolandık, yukarıya çıktık, fotoğraflar çektik. Kiliseye gittik.

Neler olmuş olabileceğini bir kez daha konuştuk.

Burak hâlâ diyalogdan, Erkan Oğur'un arayışlarından, kartalın kanat çırpışını çalmaktan falan bahsediyordu.

Ben yolda gördüğümüz kuşların kanadını hatırladım. Atmaca mıydı, şahin mi? Hiç de bilmem ki. Leyleği havada görünce omzuma vura vura göstermesini, heyecanını düşündüm, Burak'ı anlar gibi kafa sallarken.

"Kartalın kanat çırpışını haftaya göreceğiz bakalım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Beşiktaş toparladı."

Kafamdaki düşünceleri kovmazsam ağlayacaktım.

"Zor maç," dedi, "bakalım."

"Bakalım," dedim.

Ne zamandır aklımdaydı, şu çocuğa bir kıyak yapayım diyordum. Baronun tesislerine götürdüm. Sauna, masaj, havuz. Tam pansiyon miskinlik. "Kendimizi şımartalım", "Kaliteli zaman geçirelim", şakalarının tamamını yaptıktan sonra oteldeydik.

Burak masaja girdi. Ben şezlongda kitap okuyordum. Dalmışım.

Yanaşıp omzuma dokunarak "Eyvallah avukat!" deyişiyle uyandım.

Yan yana oturup geleni geçeni izlemeye başladık. Herkes çaktırmadan bize bakıyordu. Gerçekten de buraya hiç uygun değildik. Meslek kuralları kitapçığından fırlamış gibi duran avukatlar ve pek kıymetli eşleri ortalıkta boy gösteriyor, birbirlerini başlarıyla selamlıyor, oturdukları yerden "Geçenlerde icralarda gördüm sizi", "Evet, değil mi 26'nın müdürünün bu densizlikleri", "Belirsiz alacak davasında Yargıtay'ın son kararı", "İş mahkemelerinin yerlerinin değiştirilmesi saçmalığı" gibi konulardan bahsediyorlardı.

"Yok," dedim, "bu da değil Burak. Havuz falan değil. Deniz olacak."

"Olduğu kadar abi, nereden bulalım şimdi denizi, buna şükür," dedi her zamanki dalgacı haliyle.

O esnada fondaki şarkının "Sultan-ı Yegâh" olduğunu fark edip gülümsemeye başladım.

"Hayrola abi?"

"Sen Palamutbükü'nü biliyor musun Burak?"

"Yok abi."

Bil Burak bil. Zaten son 3-4 senesi kaldı. Ya yakar ya otel yaparlar.

Oraya da uğramıştık o bahsedip durduğum son uzun tatilde. Gündüz bile koca sahilde toplam on kişi yoktu. Gecesini düşün. Bir de dolunay vardı. Sadece ikimizdik. Telefonu açıp son ses müzik dinliyor, şarap içiyorduk. Sonra denize girdik. Gündüz bile denizden korkan kadın dayanamayıp girdi. Su o kadar güzeldi. Ay vurmuş alabildiğince. Yakamoz o işte. Bir şarkı başladı. Sığ tarafta duruyoruz ki hem duyalım hem ne olur ne olmaz, birinin geleceği tutar, çalmasınlar. Tam anlayacağız şarkıyı, şarjı bitti kapandı telefon. Mırıldan mırıldan çıkaramadık. Sonra bulduk. Sultan-ı Yegâh!

Çıktık yürümeye başladık. Ta yan koya, Hayıtbükü'ne kadar. Tepenin ardını dolanırken yol boyu birbirimize hikâyeler anlatıp bu şarkıyı söyledik. Sözlerini de bilmiyoruz.

Şamdanlarnaynaynay nanay naaay naaay...

Çocukken de bir şarkı unuttuğumda aklıma gelsin diye mırıldanırdım. Bir gün denizde olmuştu. İbo'nundu sanırım. Bir şarkısı aklıma gelmiyor. Geldiği kadarını nay nay nay söylüyorum ama suyun içindeyim. Suyun içi dediğim Bodrum'un denizi. Dibinin dolu zamanları. Müren görüyorum hırlar gibi dişlerini gösteriyor, kıyın kıyın kaçıyorum. Ahtapot yuvası görüyorum uzun uzun izliyorum. Kara dikenler, yosunlar, kaya balıkları, kefal sürüleri, birden görünüp kaybolan vatozlar. Mesela onları görünce vurmak çok kolaydır. İş bulmakta. Ahtapot da öyle. Kaçamazlar çünkü. Dolanır-

ken zamanı mekânı unutmuşum, sırtımın yandığını, karnımın acıktığını, çok üşüdüğümü fark edip usul usul dönmeye başladım. Çıktığımda millet beni gösterip dalga geçiyor, o mırıldandığım şarkıyı söylüyordu. Alkışlayanlar falan. Kıpkırmızı oldum. Geri dönesim, ta Yunanistan'a kadar yüzesim geldi.

Gülümseyerek beni dinliyordu. Kısa kesip "Denizin dibi bambaşka," dedim belki özenir diye. "Sana da bir şnorkel alalım mı? Belki izlerken seversin."

En başta müreni ağzımdan kaçırmayacaktım. Tabii ki reddetti.

"Bu şarkı öyle işte Burak. Şahane bir Ege kasabasında, denizden çıkıp sevgiline hikâye anlatır gibi, zamanlamalı bir tatil gibi, iyi gelen yol gibi, eski güzel günler gibi, denizin dibi gibi, karanlıkta yokuş aşağı yürür gibi."

Yağma Yağmur

Her şeyin ritmi caz!

Burak, "Adliyenin önündeyim, çıkacaksan birlikte geçelim," diye telefon açtı. Buluştuk. İş çıkışı trafiğine takıldık. Meclisi geçene kadar mecburen böyle adım adım ilerleyecektik. TRT Radyo 3 bugün formunda değildi. Oysa iş çıkışı trafiğinin en sevdiğim yanı, "Ses Tiryakisi"ni biraz daha uzun dinleyebilmek, belki "Rock ve Pop Kuşağı"nın başka bir programına daha yetişebilmek olur genelde.

"Her şeyin ritmi caz," dedi tekrar sağ koltuktan şehri izlerken.

Radyoda başka kanallar aradı. X Radio Nostalji'de İlhan İrem çalıyordu.

Yağma yağmur.

Bir süre konuşmadık. İkinci nakaratta şarkıya eşlik etmeye başladı. "Bu şarkının insanı alıp götüren bir tarafı var," dedim. Belgesel seslendirmeni yapmacıklığında bir cümle kurduğumu fark edip kendime kızarken Burak cevap verdi.

"Sanki hep Galatasaray şampiyon, sanki Hagi, Carlos'a meşhur topuk numarasını çekip bacak arası atıyor... Sanki

babamlarla mangal yapmaya gidiyoruz, sanki Nejat Uygur'a gülüyoruz abi."

"Halıya basma lan!" diye bağırdım az evvelki hatamı telafi etmek için.

Burak kahkaha atıp devam etti. "Hem yağmasın zaten abi. Burası Londra mı? Ankara'da yağmurun işi ne? Ankara dediğinde üzerinde ceket olacak. Bak yağmurluk bile demiyorum. Tek ceket."

"Hagi deyince abi," diye devam etti, "Bilbao maçını hatırladın mı?"

Hatırlamaz olur muyum, der gibi baktım.

"Annemler yatmıştı. Ben tek başıma izliyordum. Dakikalar geçiyor, atamıyoruz. 'Allah'ım,' dedim, 'n'olur bir gol atalım. Söz bir daha başka hiçbir şey istemeyeceğim. O zamanlar Allah'a ve Hagi'ye inanıyordum.

Sonra Tugay topu kapıp Hagi'nin önüne saldı.

Sonrası malum..."

Sonrasını düşündüm bir an. Hakikaten nereye vurmuştu öyle.

Kilitli trafiğin içerisinde bile keyiflendiriyordu insanı. Ne büyüksün lan Hagi.

"Dur," dedim, "evi boş ver, şuradan kaçayım, GMK Bulvarı'ndan bir şekil çıkarız çiftliğe. Kokoreç yeriz, ne dersin?"

Ne çok giderdik çiftliğe. O kokoreç yemezdi ama köftesine bayılırdı. Üzerine de mutlaka çiftlik dondurması. "Nesini beğeniyorsun şunun?" derdim. Bildiğimiz sade dondurma. Her yerde aynı işte. Gamzesinin kenarına sıkıştırdığı plastik kaşığı sıkıca tutup şımararak "E ama güzeel," derdi.

Bulvardan Millî Piyango binasına, geçmişten bugüne döndüğümde Burak da teklifimi beğenmenin keyfiyle konuştu.

"Tabii abi, sonuçta Atatürk Bulvarı'yla GMK Bulvarı aynı şey değil."

Tandoğan'ı geçince trafik rahatladı. Radyoda "Mind Doodles / Alec Tronik" denk geldi.

Keyfimiz yerindeydi.

"Unutmakla hatırlamamak da," dedim şımararak.

"Sütsüz kahveyle kremasız kahve de," diye bu kez Burak ekledi.

Âşık atışması gibi sırayla konuşmaya başladık.

"Olası kastla bilinçli taksir de..."

"Sekreterle yönetici asistanı da."

Woody Allen

"Beş harfli? Vali?"

Sağlam bir kahvaltı hazırlamıştık. Burak'ın gizli tarifli kek gibi kabaran salçalı, krem peynirli yumurtası; domatesi, biberi, yeşilliği, sucuğu, balı, reçeli, zeytiniyle iki yalnız adam için fazla güzel bile denebilirdi.

Sofrayı topladıktan sonra çayını almış, gözlüklerini burnuna indirmiş, bulmaca çözmeye çalışıyordu.

"İlbey," dedim sıkkınlıkla. "Bırak ulan şu bulmacayı, beceremiyorsun da zaten."

"Ne yapayım abi, canım sıkıldı, değişiklik olsun dedim."

Bütün günü birlikte geçirmeye pek alışık olmadığımızdan ikimiz de bocalamış, ne yapacağımızı bilememiştik.

Bu saatlerde ya o okulda, arkadaşlarında olurdu ya ben işte.

"Film izleyelim," dedim. İkiletmeden kabul etti. Hemen bulmacasını kapattı. Elinde çayı içeriye geçip Imdb top 250'den önerilerde bulunmaya başladı. Çoğunlukla ya o benim izlemediklerimi izlemişti ya ben onunkileri izlemiştim. Ortak bir şey bulmak mümkün gözükmüyordu. Pes etmek üzereyken "Woody Allen izleyelim madem," dedi. Gayet mantıklıydı.

Risk alacak durumda değildik. Zaten yeterince sıkılıyorduk. "İlla ki bir noktasını severiz. Adam ilişki mevzusunu yemiş bitirmiş nasılsa," dedik. "O sarkastik hallerine bayılıyorum", "Bu suç ve ceza takıntısı ne olacak" gibi birkaç klişe yorumun ardından izlemediğimiz bir filmini aramaya koyulduk. Bilindik filmlerine ikimiz de hâkimdik. Ama gözden kaçan bir şeyler olmalıydı. Bulduk. *Sweet and Lowdown*. Müziksiz Woody Allen filmi zaten olmazdı ama bizzat müzikle ilgili olup hele Sean Penn'in başrolde olduğu bir filmi nasıl olmuş da atlamışız diye düşünürken yerlerimizi alıp başlattık.

Erken dönem jazz kuşağını, yetenekli ve megaloman bir gitaristi anlatıyordu. Kısa sürede sardı.

Biramız cipsimiz derken beni filmden, terastan, Ankara'dan dünyadan koparan sahneyle karşılaştık.

Müzisyenimiz belindeki silahı çıkarıp çöplükte sıçan vuruyordu. Mekânı Chicago'dan bir Ege köyüne, kişiyi de Amerikalı bir jazz gitaristinden dedeme döndürünce durum aşağı yukarı şöyle oluyordu:

Bahçede yemek yerken evin kapısı açık kaldığında içeri girmeye teşebbüs eden kedilere ateş etmek! Ve daha fenası, bundan sapıkça bir haz duymak. Sonra öğrendim ki akrep gördüğü zaman da sıkarmış. "Kuyruklu vurdum," diye övünürmüş sonra. Ufacık bir hedefi tabancayla vurmak takdire şayan belki ama... Bu nasıl bir eğlence anlayışı? Erkeklik dediğin nasıl boktan ve zamansız, mekânsız bir hal. Tüm bunlar aklımdayken Burak'ı dürtüp "Ulan Woody Allen dedemi anlatmış, dinle bak," diye başlayarak, filmi durdurup saatlerce bu durum üzerine hikâyeler anlatasım geldi ama vazgeçtim. Son zamanlarda yeterince dedemden bahsetmiştim. Zaten filmin ikinci yarısı o kadar da iyi değildi.

Sonlara doğru ekrandan ziyade cipse yoğunlaştım. Bu yeni çıkan kalın Lays'ler gerçekten çok lezzetli. Bir de paketin yarısını boş bırakmasalar...

Mustafa

"Mustafa'da Mess seçen adamdım abi ben! Bir farkım, tavrım, tarzım vardı. Gelecek vaat ediyordum. Böyle olmamalıydı!"

Burak bir iş görüşmesi çıkışı ofise gelmiş öylece oturuyor, sağdaki soldaki evraklara bakınıyor, biblolarla oynuyor, ruhsat fotoğrafında ne kadar çirkin çıktığımı söyleyip aklınca dalga geçiyordu.

İki aydır maaşını alamadığı için kendince hiç kimsenin farkında olmadığı bir iş yavaşlatma eylemi yapıyor, bir yandan diğer şirketlerin iş görüşmelerine, mülakatlarına gidiyordu. Benimse zaten o gün pek işim yoktu.

"Bu şerefsizler paramı da vermiyor zaten. Gitmesem mi acaba?" dedi.

"*Cadillacs and Dinasours* o oyunun adı," dedim sırıtarak.

Mustafa abi işte. İki ileri tekmeyle oyun bitirmeye benzemez Mess'le oynamak.

Ateri salonlarında geçen günlerden, en sevdiğimiz oyunlardan, Packman'den, Street Fighter'dan, sol kanattan üç pasla ceza sahasına girince çaprazdan atılan her şutun gol

olduğu futbol oyunundan, sokak basketbolunun devre başı hileli üçlüğünden, Tayvan'ın neden o kadar iyi yapıldığına kimsenin anlam veremeyişinden, en çok da hepimizin favorisi "karı soymaca"dan uzun uzun bahsettikten sonra "Nasıldı bugünkü mülakatın?" diye sordum.

"Bir kelimeyi bilmiyordum. Öyle olunca anlamadım. Ben de yazdım böyle böyle, 'Bu kelimeyi bilmiyorum ama işe alınırsam önümde sözlük, mevzuat açık olacaktır sorun olmaz bence,' diye ama galiba öyle söylememek gerekiyormuş."

"Dur bakalım, belki ararlar. Neydi ki kelime?"

"Bilmem, hatırlamıyorum."

"Ben de bir gün bir sınavda teksif ilkesini uydurmuştum. Güya serseriyiz ya o zamanlar. Dalga geçiyorum aklım sıra. Dedim hocam tek, bir anlamında. 'S' kaynaştırma harfi. 'if' de İngilizcede eğer manasına geldiğinden teksif ilkesi, hukuken bir olay tek ise... gibi bir anlama gelir."

"Kaç aldın?"

"Sıfır. Kaç alacağım. Hatta medeni usulü altıncı senenin sonuna kadar veremedim o yüzden."

Güldü.

"Aynı hikâyeyi, aynı kelimelerle binlerce kez anlatan akrabaların var mı senin de?" dedi.

"Olmaz mı," dedim.

Ben komik bir hikâye düşünürken o çoktan başlamıştı bile.

"O dönem İzmir Fuarı'nın fuar olduğu zamanlar. Bizim akrabalar da topluca gitmişler. Dolanıyorlarmış.

Traktörlerin falan memlekette yeni yeni çoğaldığı dönem. Kolay kolay kimse alamıyor tabii.

Bizimkiler yürürken traktör satan galeri gibi bir yer görüyorlar. Üstü başı dökülen, paspal bir amca giriyor galeriye. 'Evladım,' diyor. 'Traktörler kaç para?'

Satıcı diyor, 'Amcacığım sen var git işine, bunlar senlik şeyler değil,' falan.

Beğenmiyorlar yani adamın tipini.

Bizim yaşlı amca da diyor ki, 'Evladım bu dükkân kaç para?'

Burak sustu.

'Ee?' dedim anlatmaya devam etmesi için.

"Ee'si bu kadar. Bu yani hikâye. En az altı yüz kere dinledim bunu."

Her uzun yol yapışımızda asfalt kenarındaki mucurları gördüğünde "Mucur buzdan daha tehlikelidir," derdi. Kesik kesik. Babasının taklidini yaparak. Sonra da vites kolunu tutan elime vurup gülerdi. Ne güzeldi.

"Acıktın mı?" dedim konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk cümleyi söyleyerek. "Kalk, çıkıp bir şeyler yiyelim."

Yürümek iyi gelecekti.

"Olur," dedi.

Çıkarken gözüm masanın üzerindeki gazeteye ilişti.

"Tüh ulan," dedim, "Bold Pilot ölmüş."

"O kim?" dedi.

"At," dedim.

Burak kahkaha attı.

"Gülme lan, çok güzel hayvandı. Altılıyı beşliye çeviren efsane safkan. Ölmüş gitmiş bak."

Zengin Hastalığı

Bazen girizgâha gerek duymuyoruz. Bazense mevzuya yekten girmek çiğlik gibi geliyor, illa ki önüne sonuna bir şeyler iliştiriyor, aklımızca peşrev çekiyoruz.

Sarhoştu. Konuya giremiyor, ağzında geveleyip duruyordu.

"Yani, üç aşağı beş yukarı tahmin ediyorum tabii de... Yine de insan merak ediyor işte."

Burak'ın patavatsızlığı imdadıma yetişmişti.

"Anladın işte abi, kıvrandırma adamı. Nasıl oldu? Nasıl bitti?"

Hiç ikiletmedim. Artık birine anlatmam lazımdı. İçimde büyüdükçe dayanılmaz bir hal alıyordu.

"Anlatayım Burak," dedim. "Anlatayım... Dedi ki 'Ben kimim senin için? Annen miyim senin? Küçük kardeşin miyim? Neyim?'

Bir süredir sık sık tansiyonu düşüyordu. Kontrol için hastanedeydik. Kan vermişti. Sonuçları bekliyorduk. Birden ağlamaya başladı. Önce iğne canını yaktı ya da ortamın gerginliği, beklemek, ciddi bir hastalığa yakalanma korkusu sinirlerini bozdu sandım ama sonra hissettim. Bir gün bunun

olacağını, her şeyi öğreneceğini, tüm bunların başıma geleceğini içten içe biliyordum. Yine de hazırlıksız yakalandım. Midem bulanmaya başladı.

'Doktorla görüşmek için işini gücünü bırakıp geliyorsun. Elimi arabanın camına sıkıştırdığımda gözlerin doluyor. Tatilde ayağıma diken battı diye ortalığı ayağa kaldırıyorsun. Biliyorum yani seviyorsun. Ama ne şekilde?

Gördüm yazışmalarınızı. Mailleri. Mesajları... Her şeyi.'

Mahkemede olsak... 'Hukuka aykırı toplanılan deliller derhâl dosya kapsamından çıkarılsın,' derdim. 'Zehirli ağacın meyvesi de zehirlidir sayın hâkim,' der yırtardım. Gözünü sevdiğimin normlar hiyerarşisi. İlla ki nefes alacak bir boşluk bırakıyor insana!

Ama yok Burak, ihanete masumiyet karinesi falan işlemiyor. Boktan bir adamsan boktan bir adamsın. O kadar! Lamı cimi yok yani.

Hastanedeki banklarda öylece yan yana oturduk. Hiçbir şey söyleyemedim. O konuştu. Ben dinledim.

Ne diyeyim ki! Aldatmışım, yakalanmışım.

Karşımda dünyanın en tatlı kadını 'Bir yalan söyle de inanayım', 'Safa yatayım', 'Anlamazdan geleyim' diye gözümün içine bakıyordu. Bir şekilde kıvırayım, inkâr edeyim, ne hakla karıştırırsın benim özel eşyalarımı deyip üste çıkayım, bir şey yapayım... Çünkü ikimiz de biliyorduk ki yapabilirdim.

Yapamadım Burak.

Öyle sustum kaldım.

Ona karşı daha da çirkinleşemezdim.

Demek kan vereceği yerin önünde beklerken de biliyormuş her şeyi. Şakalar yapıp korkusunu azaltmaya çalışırken, gülsün diye dedemin taklidini yaparken, çantasını hırkasını tutup içeriye öpücük gönderirken, hemşire 'Pamuğu bu şekilde kola bir süre bastırın, öyle kalsın,' dediğinde yaşlı göz-

lerinden öperken de biliyormuş ne kadar boktan bir adam olduğumu.

Sustum Burak. Ne denir ki!

Ama sana yemin ederim korkuydu sadece. Sadece ona karşı mı diye. Denemek için yani. Anlarsın lan halden. Korktum oğlum. Bundan sonra hep böyle mi olacak diye korktum.

'Sorun değil, dönemsel bir şeydir, işlere falan takılmışsındır. Strestendir, düzelir,' deyişine korktum. Ya geçici değilse diye korktum.

O 'sorun değil' deyişler, o alttan alışlar, o iyilik öyle eziciydi ki. Her seferinde daha fazla ezildim. Her ezilişimde daha fazla uzaklaştım, her uzaklaşmada ilişki daha bir hapishaneye döndü. Kendime kızdım, ona kızdım, ama tüm bunlara rağmen hep sevdim.

Anlıyor musun Burak?

Tamam boktan bir adamım ama yakalandıktan sonra çirkinleşecek kadar da değil. Lazım olan yerde çenemi kapayıp siktirip gitmesini bilirim, anlıyor musun?"

Burak bana baktı. Rakılarımız bitmişti. İkimize de doldurdu. Su, buz koydu.

Arkasına yaslandı. Sigara yaktı. Bir nefes içti. Uzandı, rakısından bir yudum aldı.

Ben kıpkırmızı gözlerle sesim titreye titreye "Anlıyor musun?" diye tekrarlayıp duruyordum.

"Anlamıyorum amına koyayım!" dedi.

"Abi ne yalan söyleyeyim anlamıyorum. Zengin hastalığı gibi bu söylediklerin. Şımarıklık, başka bir şey değil. Nedir yani? İlişki monotonlaşmış. Seks tat vermemeye başlamış. Sen dalgayı kaldıramaz olmuşsun. Yenge insan gibi alttan almış. Sen mal gibi gurur yapmışsın. O vicdan azabından kurtulmak için geri kalan paylaşımlarınıza daha bir tutunmuşsun. Üstüne de gitmiş tüy dikmişsin, başka hatunlarla yat-

mışsın. Kadın da sobelemiş. Dediklerinin Türkçesi bu. Ağlayıp zırlama abi, katlanamayacaksan yapmasaydın. Zorla mı soktuk seni başka karıların koynuna!"

Burak konuştukça yükseldi. Masadan kalktı, tuvalete giderken hâlâ söyleniyordu.

"Sikeceğim, bitmedi. Kiminle iki satır muhabbet etsem gelip bana ağlıyorlar ya!

Dert babası mıyım lan ben!

Birinin mezarlıkta terk edilme hikâyesi bitmez, birinin vicdan azabı!"

"Balık olacaktı buzlukta," dedi.

"Kim bekleyecek şimdi onların çözülmesini. O zamana kadar sarhoş olur, sonra da pişirmeye üşeniriz. Zayi olurlar. Bak şimdi. Balıkları çıkaracaksın. Üzerine basacaksın tuzu. Sıcak su falan da derler de o tadını bozuyor. Bol tuz. Kar eritir gibi düşün."

"Büyükşehir çalışıyor!"

"Aynen öyle," dedim. Güldük.

Bir yandan balıkları çözmeye uğraşırken bir yandan da ufak ufak demlenmeye başlamıştık.

"İnsan acıkıyor işte Burak," dedim.

Neden ve nereden başladığımı bilmeden, durmaksızın konuşuyordum.

"Acıkıyoruz işte."

Onun evindeki son günü hatırlıyorum. Ayakkabılarımı hızlı hızlı bağlamaya çalışmış, beceremediğimiştim. Ellerim titriyordu. Bağcıkları tutamıyor, birbirine geçiremiyordum. Ayakkabının içine tepip üzerine basmak çok sonra aklıma geldi. Arabaya oturunca direksiyonu döve döve saatlerce ağlamıştım.

Gölbaşı'na kadar sürdüm. Bütün sapakları kaçırmışım. Ama sonra, benzin ikaz lambası yanıyor işte. Hazır benzinliğe girmişken dur bir işeyeyim diyor insan. İlla ki çişin geliyor.

En mutsuz zamanında bile, ölmek isterken bile, en yakının öldüğünde bile illa ki acıkıyorsun.

Başta bir iki gün ağzına bir şey koyamıyorsun ama sonra başın ağrımaya başlıyor, tansiyonun düşüyor. Bir bakıyorsun mevlitte dağıtılan pidelerin kokusu burnuna bir fena gelmeye başlıyor. Gönülsüzce alıyormuşsun, akraba zoruyla yiyormuşsun gibi yapıyorsun ama kaşla göz arasında ayranla iki tane gömüyorsun."

Rakımın bittiğini görüp sırtımı sıvazlayarak yenisini doldurmaya gitti. Kendimi durduramıyordum. Anlatmaya devam ettim.

"Dedemin cenazesinde örneğin. Cenaze arabasının içerisindeyiz. Dayım, ben, birkaç arkadaşı. Hepimiz ağlıyoruz. Köye yaklaştıkça iyice fena olduk. Herkes salya sümük. Bir tümseğe girdik. Zaten arabanın tavanı alçak. Toprak yol. Zıpladığımız gibi altımız birden kafasını küt diye tavana çarptı.

İnsan gülüyor oğlum işte. Mezara kum atarken kürek elini acıtıyor, sonrasında su toplayacağı aklına geliyor, biçimsiz eğilmekten belin ağrıyor, basurun memesinin olmayacak yerde patlayacağı tutuyor.

İnsan olmak çok boktan. İlla ki bir şey dürtüyor, araya giriyor, saflığını bozuyor. Hiçbir noktada temiz kalınamıyor. Katıksız, aralıksız acı bile çekemiyorsun."

Balıklar nihayet çözülmüştü. Burak tadımızın kaçtığını, canımızın istemeyeceğini anladı. "Dur ben bir film koyayım da keyfimiz yerine gelsin," dedi.

Nereden çıktı şimdi der gibi baktığımı sezmiş olacak ki "*High Fidelity* açıyorum," dedi.

Çaresiz başımı salladım. Çoktan kararını vermişti.

"Aç bakalım."

"Çağırayım teyze bir saniye," dedim. Seslendim. Baktım kaş göz yapıyor, "yok de" gibilerinden.

"Teyzeciğim nöbete gitmiş, yok şimdi. Ben söyleyeyim, dönünce arasın sizi."

"Neden konuşmuyorsun ulan annenle?"

"Arabama beş kişi binmişler yine abi."

"Ne diyorsun oğlum sen? Ne arabası?"

O sırada nöbetçi astsubay geldi. Bizimki "Konuşuruz abi sonra," dedi.

Burak'la Formula 1 izlemeye çalışıyorduk. Hiç de anlamam. Ekrana boş boş bakarak onlarca tur dönüp durmanın nesini bu kadar seviyorlar diye düşünürken araba deyince aklıma gelen ilk hikâyeyi "Askerde Bursalı bir çocuk vardı," diye hevesle anlatmaya başladım. Kaptırmışım.

Gece nöbetinde birlikteydik. Bölük komutanı aklı sıra uzun dönemleri poşetlere ezdirmeyecek ya, birlikte nöbet tutturuyor bize.

Neyse.

'Ee?' dedim bizim Bursalıya, 'neymiş şu mesele, anlat bakalım.'

Parkasının cebinden cüzdanını çıkardı. İçerisinde bir gazete kupürü vardı. Açıp gösterdi.

'Bak, bu benim araba aga.'

Tofaşk diye bir sayfa varmış Facebook'ta. Oradan görüp gazeteye koymuşlar. 'Bir tanedir benim arabam. Kaç senedir uğraşıyorum. Sonunda çiçek gibi oldu. Bir tek kapısını açınca hoş geldin deyip kahveni vermiyor. Gerisini çözdük çok şükür.

Baksana en büyük fotoğrafla benimkini koymuşlar. Üzerine bir Çekirge kaşarı oturtmuşlar, benim arabam karıdan güzel aga! Ne lüzum var onu da koymuşlar anlamadım ki... Neyse. Arabayı bıraktım ama içim gidiyor, her gece arıyorum. Nereye gitmişler, ne yapmışlar, yıkamışlar mı soruyorum.

Plakamın sonu 247. Şafak 247'ye gelsin, izin alıp üç beş gün bineceğim. Şafağı bile oradan hesaplıyorum, düşün aga! Bizim ufak biladere zimmetledim. 'El freni falan yaparsan, yanlarsan, onla bunla kapışır çizersen, dört kişiden fazla bindirirsen sikerim belanı,' dedim. Meraklıysa siktirsin gitsin yapsın kendine bir tane. Ben bunu aldığımda haşattı aga! Üç bine aldım şuradan şuraya çıkmak nasip olmasın. Anam ağladı. Her ay bir parça koydum. Her maaşımla bir eksiğini düzelttim. Kız gibi ettim. O ibne caka satsın diye mi?

Satayım gelirken dedim. Ona da kıyamadım. Günah aga, satılır mı?

'Sende araba merakı yok herhalde?'

'Var bir tane, ayağımızı yerden kesiyor işte. Senin gibi değilim.'

'Ne var aga sende?'

'Golf.'

'Kaç model'

'İki üç yaşında işte.'

'Dizel mi?'

'Evet.'

'Güzel araba onlar.'

Ama Şahin başka aga. Bana diyorlar piyango çıksa ne alırsın? Millet diyor Ferrari, Range, Porsche falan. Bak ben ne yaparım sana söyleyeyim mi?'

'Söyle.'

'Renk renk Şahin alırım. Garajı doldururum. Hepsiyle tek tek uğraşırım. Birini sırf kalkışa göre yaparım. Öbürünü yanlamalık, bir tanesine ses sistemi kasarım. Şahinciyiz aga! Şahin bambaşka!

Kaç kaza atlattım, kaç kere direkten döndüm içinde! Annem yalvardı, "gerekirse memleketten tarla satayım, adam akıllı bir araba al," dedi. Ama yok aga, değer.

'Sen hiç sürdün mü Şahin?'

'Yok. Babamda vardı. O zamanlar sürmeyi bilmiyordum. Binmişliğim çok da hiç kullanmadım.'

'Kaç modeldi ki?'

'Bilmem. Ben çocuktum işte. O ara sıfırdı araba, hesap et.'

'Ne renkti?'

'Narçiçeği.'

'O da güzel de... Ben beyazcıyım. Böyle süt gibi olacak, tertemiz. Benim arabamda zerre toz bulamazsın. Bu şoförler *Land*'leri güya yıkıyor siliyor her gün. Araba öyle temizlenmez. Görecekler ki benim arabamı, paşa şoförü yapmazlarsa şerefsizim.'

'Dedem de doğanı severdi,' diye bu kez ben başladım.

'Subay ol, on dörtlüyü tak beline gel, selamı çak, sana Doğan alacağım,' derdi. 'Petrol yeşili.'

'Senin meşhur dede mi?'

'Evet.'

'Doğan da güzel tabii de... Şahin başka aga!

Biz Şahinciyiz!'"

Burak kafasını iki yana sallayıp gülmeye başladı. Baktı su-

sacağım yok. "Biz askerlik hikâyesi anlatacak raddeye geldik mi be abi," dedi kalkıp terasa yürürken. "Biraz ara mı versek ne yapsak?"

"Çok biliyormuşuz gibi her gün gidip ne kadar şarapçı varsa hepsinde tadım yapıyoruz. Gelmeden önce *Sideways*'i de izlemişiz ki, sorma girdiğimiz halleri."

"O da ne güzel filmdi be abi," diyor Burak.

"Sorma," diyorum başımla onaylayıp hikâyemi anlatmaya devam ederken.

"Bir iki üzüm cinsi öğrenmişiz. Yok şardonay seviyorum, yok şevinyon daha güzel. Onun tadı, bunun aroması. Bir de beyaz şarap merakı hasıl olmuş bizde. Kırmızı bokluyoruz. 'Bu mevsimde beyaz içilir canım,' diyoruz. 'Bizimkiler bir türlü öğrenemedi şu şarap meselesini.'

'Halkımız cahil tabii,' diyor saçlarını yalandan bir Yeşilçam edasıyla savurarak.

Gülüyoruz.

Oyun oynuyoruz, ne yapalım oğlum.

Gündüzden ben denize gidip geliyorum. O resim yapıyor. Öğlen sıcağında genelde odada takılıyoruz. Sigara içiyoruz. Ben kitap okuyorum. O yine bir şeyler çiziyor. Bazen sesli okuyorum. O kendinde çağrıştırdıklarının eskizlerini ya-

pıyor. Kafka'nın Poseidon hikâyesini çizmişti bir keresinde. Hani tanrı olmaktan sıkıldığı. Mızrağını masasının kenarına dayamış, memuriyete geçmiş bir Poseidon." Buralarda bir yerde olacaktı diye yalandan bakınıyorum. Oysa bal gibi biliyorum. Her şeyi kaldırdım. Fotoğraf, resim, mektup. Ne varsa. Görmeye dayanamazdım.

Nereden bulduysa şarap getirmiş Burak. Hiç huyu değildir. Aslında sevmez de. "Bu nereden çıktı?" falan derken mevzu son tatile, şaraba, Bozcaada'ya geldi. Bir yandan içerken bir yandan anlatıyorum.

"Her neyse, yine bir öğlen odadayız. Şarap serin serin nasıl tatlı gidiyor. Sevdiğimizi lıkır lıkır içiyoruz, hoşumuza gitmeyeni gazozla karıştırıyoruz."

"Şargoz!" diyor Burak.

"Şargoz," diye tekrarlıyorum gülümseyerek.

"Deniz yorgunluğu, şarap falan derken sızmışım.

Bir saat uyudum uyumadım. Üstümde başımda bir gıdıklanma bir ıslaklık. Ulan dedim altıma mı işedim?

Kalkacak gibi oldum. Bir baktım elinde fırça sırtıma oturmuş.

'Uyandın mı?'

'N'apıyorsun?'

'Sıkıldım tuale çizmekten. Dövme yapıyorum sana.

Geçici dövme gibi düşün. Tatilin şanındandır. Bir daha hiç takmayacağın bileklikler alacaksın, bir de geçici dövme yaptıracaksın.'

'Neler yaptın bari?'

'Yetmişler prograsif albüm kapağı gibi oldu vallahi sırtın, her şeyi yaptım.

Bir sürü saykodelik motif çizdim.

Doors çizdim. Algının kapıları. William Blake.

Kıçına öpücük yaptım. Çatalına kelebek yaptım. Sırtına kedi tırmığı yaptım.'

'Bakayım,' diyerek aynanın karşısına geçip kıçımı döndüm. 'Yok,' dedim 'böyle olmuyor. Fotoğraflarını çek.'

Çekti. Ben de erotik dergi modeli gibi poz veriyorum. Dönüyorum, eğiliyorum, domalıyorum. Bir yerden sonra iyice abarttım. Dudak ısırmalar, parmak yalamalar. Gülmeye başladık.

Çok uzun zaman sonra böyle katıla katıla güldük.

'Kendine de yapsaydın ya,' dedim. 'En fazla sol elime yapabiliyorum,' dedi.

Sol eline bir kalp çizmişti.

'Şarap kaldı mı?' dedim.

'Annemlere ayırdığımız var,' dedi.

'Koy da içelim,' dedim.

Koyduk.

Yatağa oturduk. "Soft Parade" çalıyordu. Bir yandan fotoğraflara baktık, bir yandan şarap içtik.

Sürekli güldük. O gün denize gitmedik. Odadan da çıkmadık.

Aylar sonra ilk defa o gece gerçekten birbirimizi isteyerek seviştik.

Burak şarabını bana uzattı. "Güzel günmüş," dedi.

"Güzeldi," dedim.

Sanırım son güzel günümüzdü.

Pirinç Pilavı

Terastaki koltuğuma uzanmış, ayaklarımı uzatmış, gözlerimi kapatmış pinekliyordum. Güneş yüzüme vuruyor, gözlerimi kapatınca turuncu bir sonsuzluk görünüyordu. Elimle kapatınca siyaha dönüyor, gözümü açınca beyaz oluyordu. Yarattığım renk geçişiyle oynuyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"Çalışıyorum Burak," dedim.

"Nasıl yani"yle "Abi taşak mı geçiyorsun benimle" arası bir bakış attı.

Ciddiyetimi hiç bozmadan, "Bir avukat plajda güneşlenirken bile çalışıyordur, unutma," dedim. "Dilekçe yazıyorum kafamda."

"Ha pardon, kolay gelsin abi. Yemeği ne yapalım diyecektim. Dünden patlıcan vardı ya, yanına da bulgur pilavı yapayım diyorum."

"Dur geliyorum," dedim "beraber hallederiz."

"Otur abi sen, bak işine."

"Ne işi ulan, şaka yaptım. Bir kitapta vardı. Yazarlar için

demiş o lafı. *Eşiktekiler* diye bir kitap. *Betty Blue*'yu yazan herif. Sevmemiştim. Bir tek bu cümle aklımda kalmış."

Ben soğan soymaya başladım, o patlıcanı ısıttı. Bir yandan bulgurun şişmesini beklerken bir yandan da "Pilav deyince aklıma geldi, bak sana ne okuyacağım," deyip dergilerinin son sayısına koyacakları bir öyküyü okumaya başladı.

"Pirinç Pilavı, Mandalina ve Çiğ Köfte" diye bir öyküydü.

Özetle yalnız, güzel, başarılı bir kadının boşanma sürecini anlatıyor. Bunu eski kocasının pirinç pilavını çok sevmesi ama kadının bir türlü ayarını tutturamaması, yeni tanıştığı bir adam, mesleki detaylar, yalnızlıktan bunalma, bir şekilde hayatına birini sokma kaygısı ve kaba saba yapmacık bir iş adamıyla bir şekilde bir randevu ayarlaması izliyordu. Öykünün finaline doğru adam elinde mandalina ve çiğ köfteyle kadının evine geliyor, kadın şarap ve çikolata beklerken bu torbalar karşısında derin bir hayal kırıklığı yaşıyor, öykünün zirvesinde de adam kadına beceriksizce, kabaca yaklaşmaya çalışıyor, kadın da madem istediğin bu al o zaman deyip bir sinir krizi anında adamla sevişiyor. Adam erken boşalmanın utancıyla paldır küldür evi terk ediyor, kadınsa evinde tek başına kalıp ağlıyor.

Aklıma onun da yemek yapmayı beceremeyişi geldi. Sonra da gerisi. Bir keresinde köftelik bulgurla pilav yapmaya kalkıp "Bu neden böyle oldu ya!" diye ocağın karşısında oflayıp poflamıştı. Hıncımı öyküden çıkardım.

"Sevmedim," dedim. "Gerçekçi değil. Savruk. Ne anlatacağını bilememiş gibi."

Burak aksiliğime anlam vermeye çalışırken bu kez de lafı değiştirmek için "Soğanları biber salçasıyla hariçten kavurup üzerine ekleyelim," dedim, "Arap usulü."

Hoşuna gittiyse de ses etmedi.

"Ne bileyim abi," dedi. "Bence fena öykü değil. Baksana mesela şurası çok iyi değil mi?

Belki de aşk ve pirinç pilavı gibi karmaşık şeyler artık bende bir tür fobiye dönüşmüştü.

"Hı-hı," dedim yine geçiştirerek "orası fena değilmiş. Bak bakayım biber salçamız kalmış mı?"

Cuma okul çıkışı ofise gelmişti.

"Erken çıkabilecek gibiysen Eymir'e gider biraz yürürüz olur mu?" dedi.

"Tamam," dedim. Zaten cumaları çalışmayı sevmiyorum. Sekreter, kâtip, akşam olsa da gitsek gibi gözümün içine bakıp gönülsüz gönülsüz dolanırken içinden gelmiyor insanın.

Yola çıktık. O radyoyu karıştırıyordu. Ben ne zamandır oralara gitmediğimi düşünüyordum. Telefon çaldı. Bir mimarlık ofisinin yöneticisi. Yakın zamanda önemli bir duruşmaları vardı. "Onu konuşuruz, sonrasında da ofiste ufak bir parti var, isterseniz kalırsınız," dedi.

"Partiye davetliyiz, gözün aydın. Eymir yalan olur!"

"Free fridayli, partili martili, şöyle bir iş bulamadım kendime be abi!"

"Acele etme. Şimdi gidiyoruz. Soran olursa hukuk son sınıftasın, ara sıra gelip yanımda staj yapıyorsun tamam mı?"

"Tamam tamam, öğrendim artık."

Neşe içinde ofise yollandık.

Çok şık, müstakil bir binaydı.

Alt katında ferah bir salon, birkaç açık ofis, sekreterya, üst katta odalar, anladığım kadarıyla arka tarafta da bir kış bahçeleri vardı.

Ofisine geçtik. Şık giyimli, güzel bir kadındı. Kısa boylu, kısa saçlı. Oldukça fit.

Elimi sıktı ama benden çok Burak'la ilgileniyor gibiydi.

"Stajyerim," dedim, "tanıştırayım."

Burak elini uzattı. Baktım, onda da bir gariplik vardı.

Kabaca davayı, bu duruşmada olacakları, muhtemel süreci anlattım. "Biraz zaman alacak ama kazanmamız büyük olasılık," diyerek rahatlattım. Birkaç soru sordu, yanıtladım.

İstediğim evrakların geldiğini, özlük dosyalarının, defterlerin hazır olduğunu söyledi. "Hazır buradayken elden alayım faksla maille uğraşmayalım," dedim.

Bir gelişme olursa yeniden haberleşeceğimiz üzerinde sözleştikten sonra, "İsterseniz aşağı buyrun, ufak bir parti olacak," dedi yeniden.

Birlikte merdivenleri indik. Hâlâ Burak'ı süzüyordu.

Bizi diğer meslektaşlarıyla, şirket çalışanlarıyla, misafirlerle tanıştırdı. İlgili görünmeye, yaranmaya çalışanlardan birkaçı davayla ilgili göstermelik sorular sordu; ben bir an önce aralarından sıyrılmaya çalışırken bir baktım bizim mimar hanımla Burak köşede fısır fısır konuşuyorlar.

Yanlarına yaklaştığımı görünce mimar hanım hemen başka şeylerle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Ses sisteminin başına geçti. Şarkıyı ayarladı. Kalabalığa döndü.

"Hepinize iyi eğlenceler arkadaşlar. Hafta sonu resmen başlamıştır," diye gülümseyerek şarkının sesini açtı.

Peyk. "Don Kafa."

Şarkının dört dörtlük ritmine uygun hareketlerle dans etmeye başladı.

Bordo bir elbise giymişti. Elindeki şarapla elbisesi nere-

deyse aynı renkti. Belki ufak bir ton farkı. Emin olmak için ancak üzerine dökmemiz gerekirdi.

Bizim olduğumuz yere ama yine bilhassa Burak'a bakarak dans ediyor, gülümsüyordu.

Kulağına eğilip "Hayrola lan!" dedim.

"Abi anlatırım," dedi gevrek gevrek gülümseyerek.

Mimar hanımı izlemeye devam ettik.

Ufak boks adımlarına benzeyen hareketler yapmaya, sonunda da boşluğa yumruklar atmaya başladı.

Burak'la göz göze geldiler. Artık ikisi de iyiden iyiye kahkaha atıyordu.

Bize bakıp göz kırptı. Başkaları da dansa katılmıştı. Onlarla ilgilenmeliydi.

Burak nihayet olanı biteni anlatmaya başladı.

"Hep bahsettiğim eski boksör arkadaşım yok mu, zamanında bu kadınla takılıyorlardı.

Yani güya kadın ders alıyordu ama benim bildiğim bayağı takılıyorlardı. Arada kapıya gelir, bizimkini alır giderdi, oradan tanıyorum.

Hatta bir gün tam iş ortasında evden kovmuş bizimkini."

"Nasıl lan?" dedim.

"Bayağı abi. Çocuğun üstündeyken birden giyinmeye başlamış, siktir git evimden, demiş."

Kahkaha attım. "O ne demek oğlum?"

"Vallahi biz de anlamadık. Gelip eve anlattığında ben de şoke olmuştum."

"Bak sen bizim mimar hanıma," dedim.

"Öyle vallahi," dedi.

"Nasıldı?" dedi.

Anlattım.

"Yaşlandın avukat," dedi. "Sabah uyanır uyanmaz Tom Waits açan adamı kim ne yapsın?

Trip-hop açacaksın. Hatta o bile eskidi, Chill-out açacaksın. İnternetten Chill-hop radyosu bulacaksın. Ne farkları var, nedir ne değildir "hangisi hangisi hiçbir fikrim yok ama olsun açacaksın."

"O da öyle dedi valla. 'Bu ne öyle sabah sabah, evi testosteron kokuttun,' dedi. Başta anlamadım. 'Efendim,' falan diyecek oldum. 'Bu kadar erkek şarkısıyla uyanmaya alışık değilim,' dedi. Dur, dedim madem bir de kadın şarkısı açayım. Marienne Faithfull açtım. Sister Morphine. Güldü. 'Kadın şarkın bile erkek,' dedi. Ne demek lan o?"

Burak gülmeye başladı: "Öğreneceksin avukat!"

"Doğru diyorsun," dedim. "İki üç senede insan paslanıyormuş.

O kadar yıllık ilişki sonrası ilk randevu bu. Nizami buluşmada ne yapılıyordu, ne deniyordu, nereye kadar deniyordu

unutmuşum. İnsan üşeniyor. Kendini anlatmak, baştan başlamak, yaptığın şakayı, açtığın müziği izah etmek zor işmiş Burak. Sen nasıl dayanıyorsun lan! İnsan kullanma kılavuzuyla da gezemez ki!"

"Ee avukat, kolay değil. Yıllardır elimizde sözlükle ilişki yaşıyoruz biz. Bak bu budur. Biz buna güleriz. Bu komiktir. Bu kıymetlidir. Tam anlatacak gibi oluyorum, ayrılıyoruz. Haydiii, başa dön. Yeniden anlat. *Sisifos*'un kısa süreli ilişkiyle lanetlenmişiyiz biz! Sen tabii idmansız kaldın. Koordinasyonunu kaybettin. Toparlanman zor olur. Artık devir değişti. Günün futbolunda ve aşkında güçlü değilsen, kondisyonun yoksa sahada gezinirsin ancak."

"Yine başladın," dedim.

"Kelle paça çorbası gibi adamlarız biz abi. Ancak geceleri sarhoşken akıllarına geliyoruz. Sonra sabah oluyor. O zaman ağır geliyoruz, mideye dokunuyoruz."

Terastaydım. Telefon çaldı. Aracının içerisinde ruhsatsız silahla yakalandığı için gözaltına alınan bir müvekkilin ailesi arıyor, derhal Esat Karakolu'na gidip gidemeyeceğimi soruyorlardı.

Burak elinde kaşık, absent için şeker eritmeye çalışıyor, bir yandan şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Tamam geliyorum," dedim.

"Nereye abi?"

"İş çıktı oğlum."

Hemen bir kahve suyu koyup duşa girdim. Beynimin zonklaması soğuk sudan mı, absentten mi anlayamıyordum.

Çıktım. Apar topar giyindim. Ağzıma bir apranaks attım. Kahveyi içtim. "Ben bir iki saate gelirim," dedim.

Burak hâlâ elinde çakmak, titrete titrete beceriksizce şeker eritmeye çalışıyordu.

Karakola vardığımda aile beni kapıda karşıladı. Ne yaparız, ne ederiz faslından sıyrılıp içeriye, müvekkilimin yanına girdim.

Ne söyleyeceğini kabaca anlattım. Bu işlerde kaşarlanmış

bitirim bir çocuktu. "Zaten biliyorum abi," dedi, "Araç abimin. Kiralıyoruz, biri bırakmış demek ki, haberim yok."

"Aferin," dedim. Gülemiyordum. Gülünce başım zonkluyordu.

"Ee öğrendik abi," dedi.

"Tamam," dedim. "Çağırıyorum o zaman polisleri, bu şekilde yazdırırız."

Polisler geldi, ifadeyi aldı. Üzerinde silah yakalatmak üzerine çok küçükken duyduğum bir hikâyeyi hatırladım. Kahvede dedeme bir arkadaşı anlatıyordu.

"Ben her pantolonumun ta bak şurasına diktiririm bunu. Üzerine kemer geldiği için aramada falan bulamazlar. Çok kurt polis lazım. O da köylük yerde ne gezsin.

Dünyanın binbir türlü hali var, boş gezmemek lazım, Allah muhafaza bir mevzu oldu mu en azından polise gider derim ki sağ yanağına faça attım. Bulması kolay olur."

Dedemle kahkahalara boğulmuşlar, bir yandan da nargile içtikleri için uzun uzun öksürmeye başlamışlardı.

Tabii o zaman dedektör de yok diye gülümsedim kendi kendime. Belirleyici eşkâl vermek önemli. Adam haklı.

Beynim zonkladı.

"Ekleyeceğiniz bir husus var mı avukat bey?" dedi memur.

"Yoktur," dedim "savunmaya katılıyoruz."

Kapıdakilere "Savcı mevcutlu istememiş birazdan salarlar," diye müjdeyi de verip ailenin sorularını, "Allah razı olsun"larını savuşturup çıktım.

Döndüğümde terasta iki kişiydiler. İyice sarhoş olunca birini çağıracağını tahmin ediyordum. Burak yalnız kalmayı hiç sevmez.

Korkuluklara iyice yaklaşmışlar, kafaları gökyüzünde öylece duruyorlardı. Burak sessizliği bozup yıldızlar üzerine uzun bir tirat attı. "Şu en parlak olanının adını biliyor musun?" diye sordu. Kadın "Kutup Yıldızı mı?" diye favoriye

oynadı. "Hayır hayır," dedi kafasını kötü bir tiyatrocunun abartılı hareketleriyle sallayarak. Kadının elini tuttu. Kendi eliyle birlikte manzaraya doğru salına salına uzattı. Allah'ım ne ucuz numara. "Bak tam şuradan bir dabılyuğ çizeceksin. Gördün mü, bak tam ayın üzerinden. O iki v'nin kesiştiği yer Kutup Yıldızı. Senin dediğinin Jüpiter olması lazım."

Belli ki birkaç absent daha yapmıştı. Gözleri daha şehla, çakmağı tutan eli daha titrekti.

"İyi akşamlar," deyip koltuğuma yerleştim.

"Abi hoş geldin," dedi dili dönmeyerek. Bir şey söyleyecek gibi oluyor, cümleleri toparlayamıyordu.

Tipine bakıp güldüm.

"Abi biz Ufo gördük," dedi.

"Ne?" dedim.

"Ufo Ufo."

Yanındaki kadından onay bekler gibi dürtüp sordu. "Öyle değil mi, söylesene."

Cevap alamayınca çaresiz bana döndü.

"UFO gördük abi."

Beynimin zonklamasına aldırmadan kahkaha attım.

"Ben de sizi gördüm Burak. Tam UFO görecek gibiydiniz."

Sinüzit

Cezaevi dönüşlerinde genelde ceza yiyorum.

Bir de hasta oluyorum. Sinüzitim azıyor.

Battaniyeyi kucağıma çekmiş, televizyonda maç özetlerine bakıyordum.

Burak geldi. Eli kolu doluydu. Kredi kartımı gösterip, masanın üzerine koydum der gibi bir hareket yaptı.

"İyice yaşlandın avukat. Sana çorba yapmak lazım. Balık çorbası yapacağım, içince bir şeyin kalmaz.

Üzerine bir de zencefilli ballı çay. Tamam."

"Abartma lan," dedim. "Dolapta alüminyum folyolu bir şişe olacaktı. Duruyor mu baksana."

Baktı. "Burada. Ne ki o?" dedi.

"Kekik suyu. Dedem ben hasta olunca içirirdi. Birazını da karnıma, ayaklarımın altına falan sürerdi."

"Abi o karın ağrısına iyi gelir. Ne alakası var seninle? Üşütmüşsün işte!"

"Ne bileyim lan ver işte!"

Gülerek getirdi. Sonra da çorbasına döndü. Ballandıra ballandıra anlatarak pişirmeye başladı. "Bunun mevzusu terbiyesinde abi..."

Çorbadan bahsettikçe, başımın ağrısı arttı. İyi bakıldıkça sinirim bozuldu.

Adli kısımdaki görüş çıkışları bile zordur. Hele F tipleri. Müebbetler.

Adliler: Benim ne işim var burada avukat, çıkmam lazım, çoluk çocuğu görmem lazım, memlekete gitmem lazım, yengenin koynuna girmem lazım, der gibi bakar hep.

F tiplerinde ise: Benim ne işim var burada avukat, arkadaşların yanında olmam, dövüşmem lazım, der gibi.

Mahpusluğu, tutsaklığı düşününce çıldıracak gibi oluyor insan. Zaman kavramını yitirmeyi; hayatının, hayallerinin elinden alınışını.

Dönüşte hemen hemen hep aynı şarkıyı dinliyorum. Hava ne kadar soğuk olursa olsun bütün camları sonuna kadar açıyorum. Yoksa nefes alamıyorum. Hep ceza yiyorum. Çünkü başka türlü oradan uzaklaşamıyormuşum gibi geliyor. İstemsizce gazı köklüyorum. Eve gidip yatmak istiyorum. Hep hasta oluyorum.

Kafamda hep "Özgür Çağrı"nın saksafon introsu dönüyor.

Burak bir süre sonra elinde çorbayla geliyor.

"Eyvallah," diyorum.

"Hayrola abi bu ara götün doğrulmuyor, haftada bir yatak döşeksin?"

"Ne bileyim Burak," diyorum, "Şunu içeyim geçer."

Gerisini ancak içimden söyleyebiliyorum. "Sanırım Ahmet Kaya sinüzitimi azdırıyor."

Ön Direk

Kapıyı açtığımda Burak'ın "Muhammed İsa aşkına / Yattığın ranza aşkına!" diye kükreyen sesiyle karşılaştım.

Ne oluyor ulan dememe kalmadı, ses kesildi. Baktım Burak bir köşeye sinmiş kucağındaki bilgisayarı alelacele kapatmış, rakı içiyor.

"Hayrola?" dedim.

"Bir gün alışveriş sepetindeydik abi."

Çok normal bir şey söylüyormuş gibi, şaşkınlıkla açılan gözlerime aldırmadan hikâyesine devam etti.

"Şımarıyorduk işte ne bileyim. Önce parkta biraz dolaşalım dedik. Baktık ortada bir alışveriş sepeti öyle boş boş duruyor. Soktum içerisine bunu. Etrafta koşturmaya, döndürmeye, şarkı söylemeye, oyun oynamaya başladım. Bir o yana gidiyorum, bir bu yana abi. O kadar tatlı görünüyordu ki sepetin içinde. Kedi dolaştırmaya çıkmışım gibi. Ya da çocuk gezdirir gibi. Ama o kadınlıktan azade bir sempatiklik hali değil. Hem şehvet hem şefkat, anladın mı?"

Cevap vermeme müsaade etmeden devam etti. Soru sormuyordu. Araya girmeme ihtiyacı yoktu, hikâyesine güveni-

yordu. Anlattıklarında kendimden bir şeyler bulacağımı biliyor gibiydi.

"Kıkırdayıp duruyordu. O güldükçe ben mutlu oluyordum. Mutlu oldukça daha bir aşka geliyor, her fırsatta eğilip öpüyordum. Sepette zor oluyor tabii. Bazen ona doğru eğilirken tüm ağırlık arkaya biniyor, sepetin önü kalkıyor, bu daha da gülmemize neden oluyordu."

Anlatırken gözlerinin içi gülüyordu. O güne döndüğü belliydi.

"Onu güldürebiliyorum abi, iyi gelebiliyorum, daha ne olsun." Bana iyi gel,' diyen birine iyi geliyorum. Görevimi yapmanın haklı gururu içerisindeyim. Esnafa borcunu dağıtmış, evine yol değiştirmeden giden aile babasıyım, torununa sağlam bir harçlık vermiş dedeyim. Kenardan gelen topta arka direğe aldatma koşusu yaparak rakibi yanıltmış, ön direğe hareketlenip tek vuruşta golünü atmış forvetim. Daha ne olsun!"

Bir süre forvetlerden, Hakan Şükür'ün Belçika'ya, Pagliuca'ya, Leeds'e attığı gollerden bahsettikten sonra dayanamayıp "Peki, o geldiğimde okuduğun şiir?" diye sordum.

"Sepetin içinde video çekmiş. Zaten telefonunu elinden bırakmazdı. Ne saçma değil mi abi? Eskiden millet mehtaba karşı rakısını içer, efendi gibi efkârını yaparmış. Şimdi derdi bile teknolojiden devşiriyoruz. Likit kristal ekrana bakıp rakı mı içilir ulan!"

"Aç bakayım şunu tekrar," dedim.

Gülüşmeler, çığlıklar, ekranın bir sağa bir sola gidişleriyle hiçbir şeyin belli olmadığı bir süreden sonra elinde telefon olan kadının, gülmekten nefes nefese kalmış sesiyle ve yine kıkırdayarak:

"Burak yeter. Yapma! Burak Allah aşkına!" deyişini seçebildim.

Birden sepeti durdurup kadının karşısına geçen Burak ise tüm ciddiyetiyle

MUHAMMED İSA AŞKINA!
YATTIĞIN RANZA AŞKINA!
DEEEEEYYY DAĞLARI UN EDER FERHAT'IN GÜRZÜ.....

diye başlıyordu. Şiirin sonunda yine ikisi birden kahkahalara boğuldular. Sonra bir süre öpüştüler. Sonra kız, sesini bebek sesi gibi yapıp "Bi' daha yapsana n'ooluuurr, başını güzel çekemedim," dedi.

"Şu son yaptığı olmasaymış daha iyiymiş aslında," dedim şakaya vurarak.

"Güzeldi be abi," dedi Burak.

Bebek

Bütünleme dönemindeydi. Okulu yine uzayacak gibiydi.

"Nasıldı sınav?" diye sordum.

Kafasını bir yana yatırıp iki elini açarak ne bileyim der gibi bir hareket yaptı.

"Hani böyle erken boşaldığın boktan sevişmeler vardır ya... Mutsuz bir tatmin. Vicdan azabıyla karışık eksik bir memnuniyet. İstediğin gibi olmamış ama en azından bir şekilde rahatlamışsın. İyi yani. Ne kadar kötü olabilir ki. Bitti işte. En iyi sınav bitmiş sınavdır."

"Doğru söylüyorsun," dedim.

Geldiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Terasta her zamanki koltuğumdaydım. Aklıma geldikçe müzik açıyor, artık ezberlediğim ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen Ankara manzarasına bakmaktansa boş boş bulutlu geceyi izliyor, yan binadaki erkek yurdunda kalan tek tük çocuğun muhabbetini dinlemeye çalışıyordum. Rakıyı çoktan yarılamıştım.

Burak oturduğu gibi sigara sarmaya başladı.

Televizyonun sesi kısık, ekranda boktan, ağlak bir yer-

li dizi oynuyor, adamla kadın bir türlü kavuşamıyor, insanlar uzun uzun bakışıyor, silahlar patlıyor, entrikalar havada uçuşuyordu.

Burak sigarasını yakarken televizyonun sesini açtı.

"Bir şansın daha olsa ne derdin ona?" diyordu dizinin akil abisi arkadaşına.

Uzun sessizliğin, boş bakışların, yakın planların, berbat oyunculukların ardından tekrar ediyordu Holivudvari.

"Bir şansın daha olsa..."

Sonra dayadılar alttan Sezen'i. "Şimdi bana kaybolan yıllarımı verseler."

"Şu an bu sahneye milyonlarca insan ağlıyor biliyorsun değil mi?" dedi Burak.

"Biz de çirkin yerli dizi izleyip rakı içiyoruz. Bence bizimkisi daha büyük saçmalık."

"Rakıyı törenselleştirmek acemi işi abi. Biz normalleştiriyoruz. Gündeliğe indirgiyoruz, yaşam pratiğimizin tam ortasına yediriyoruz."

"İyi bok yiyoruz," dedim gülerek.

"Ntv Spor mu açsak? Belki maç özetleri vardır?"

"Dört tur falan izledim. Belçika liginin gollerini bile ezberledim be oğlum, yeter."

Eğilip kumandayı aldı. Televizyonu kapayıp tekrar şarkı aranmaya başladı.

"Rumeli Havası açsana," dedim.

Başlayacağımı, neden bahsedeceğimi anladı. Sustu. Sigarayı bana uzattı.

"Yüzme bilmezdi," dedim.

"Yani suyun üstünde yalapşap durabilirdi ama korkardı. Derine gidemezdi. Ayağının yere değmediği yerde gerilirdi. Kafasını asla sokamazdı mesela. Korkardı Burak. O korkan gözü gitmiyor gözümün önünden. Ben olmasam asla girmeyeceğini bilirdim. Salak salak zaferler devşiriyoruz ya kendi-

mize, buradan bile güç biçmişim kendime baksana! Erkeğiz ya amına koyayım."

Tıslar gibi güldü.

Devam ettim.

"Sanki üç yaşında çocuğu denize sokarsın, korkar ama bir şey diyemez ya, o bakış.

Ateşlenmiş çocuk bakışı, güvenen âşık bakışı, seven anne bakışı, dost bakışı. Anladın. O bakış işte.

Bisiklete binmeyi öğrenirken baban bırakmasın diye babana bakamadan babana baktığın bakış. Ne bileyim.

Bebek gibi. O masumiyet. O teslimiyet. O korku. O heyecan.

Bu sene, bu tatilde ilk defa sanki daha az korkuyordu. Alışır gibi olmuştu. Yine korkuyordu ama o ilk zamanlardaki acemiliği gitmişti. İlerliyordu bile ufak ufak. Sanki hoşuna gidiyordu.

Tam o esnada. Sanki bırakmayacağıma ikna olduğu anda..."

Offf, deyip arkama yaslandım. Rakıyı fondipledim. Yenisini koysun diye bakmadan uzattım.

"Anlatamıyorum ki Burak!

"Şarkı anlatıyor usta sen siktir et," dedi elimdeki kadehi yenilemek üzere alırken.

Haklıydı.

Bardakları vurup birlikte söylemeye başladık.

İhtimal ya fikrinize düşersem
Tutturun bir Rumeli havası...

Birden konuşmaya başladı.

"Peki sen ne derdin abi?"

"Kime?" der gibi baktım anlamazdan gelip zaman kazanmaya çalışarak.

Bu cevabın üzerine çok içeceğimi biliyordum.
"Yaz Burak. Bu kez ben ses veriyorum.
Vedat Sakman.
Yaşamın gözlerin kadar güzel olsun sevgilim."

Ses veriyorum. Bu sana son mektubum. Erkin Koray.

Geldiğimi fark edince başını bilgisayardan kaldırdı. Her zamanki nöbet değişimi yapan çavuş pozisyonu aldı ve gülümseyerek söyledi.

Ama keyfinin yerinde olmadığı gözlerinden belliydi.

Üstelemedim, illa ki çıkar kokusu diyerek.

"O şarkı," dedim, "aslında Erkin Koray'ın değil. Baba, o dönem bayağı bir şarkı araklamış sağdan soldan, canı sağ olsun. Black Sabbath'tan, Moody Blues'dan, Araplardan, oradan buradan.

"Ne anlatıyorsun abi sen?" der gibi bakıyordu. Bir sarhoş romantizminin ortasında olduğumuzun, çok dolu olduğunun, birazdan patlayacağının farkındaydım. Ama ne zaman onu merak ediyordum.

"Psikoloji eğitiminde yeni yöntemler bulunmuş," diye başladı. "İçinde bulunulan durumun pozitif yönlerini bulup danışana bu olumlulukları aktarmak suretiyle rahatlatılması bekleniyormuş.

Bir nevi telkin yani...

Önemli olan 'bilmek' ve 'sevmek'miş.

Şimdi düşünüyorum...

Olmayanın güzel yanları nedir?

Bir kere olmadığı için bitmemiştir, hatta teorik olarak hiç bitmeyecektir.

Olmadığı için olası güzellik ihtimalleri her daim saklıdır.

Olacak olanın umuduyla kendinden fedakârlık yapmana gerek kalmaz.

Yok abi olmuyor. Hiç inandırıcı değil," deyip sustu. Bir süre sonra "Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye devam etti.

Nihayet sadede geleceğini anladım.

"Seni neden seviyorum biliyor musun? Ben şimdi birazdan sana aylar sonra birden aklıma gelen bir mektuptan, onun cevabından, hayallerden, planlardan, verilen sözlerden, büyük büyük laflardan, hayal kırıklıklarından, olandan bitenden bahsedeceğim ya. Sen 'bizim zamanımızda' diye kafa sikmeyeceksin. Oturup dinleyeceksin. Belki saçma bulacaksın ama en baştan yargılamayacaksın. Yaşıtıma desem 'Karacaoğlan mısın sen mektup yazıyorsun?' diye taşak geçer, büyüğümüze söylesek 'Bizim zamanımızdaki mektuplar kalmadı,' der başlar, susmak bilmez. Bitmedi 68'i, 78'i amına koyayım. İnsan erken doğmakla övünür mü abi? İnsan heybesine sade yaşını, çocuğunu, parasını pulunu koyar mı? Marifet mi lan evlenip çocuk yapmak? Zor bir şey mi?

Neyse. Sen bunları yapmıyorsun yani. Bu mühim iş abi. Kıymetli yani."

Vazgeçtim. Siktir et Erkin Koray'ı.

Ses veriyorum!

Gencebay. Ağlarsın bilsen.

Ne diyor Safi: *Berduş eleştirdi, cahil kınadı ağlarsın düştüğüm dilleri bilsen!*

Beraber söylemeye başladık:

Sefiller gücünü... Bende sınadı... Kimi kaçık dedi / kimi bunadı...

Bu çocuğu gerçekten seviyorum. Gözleri dolu dolu anlatıyor. İçten olduğu belli.

"Abi bak ne demişim zamanında."

Kolunu omzuma atıp yanına oturttu.

"Oku," dedi.

Okumaya başladım.

"nereden biliyorsun?" dedi...

bilmiyordu... bilmek değildi bu cümlenin fiili... zaten bilmek ancak bir matematik probleminin cevabı için kullanıldığında güzeldi... duyguya matematik katmak olmazdı... olmamalıydı... yaratmak istediği cümle için bildiği diller arasında uygun bir fiil bulamıyordu... işte dedi "bizim büyük çaresizliğimiz..."

anlatmak için kelimelere hapsoluşumuz... ama istediğimiz anlamı veren kelimeyi bir türlü bulamayışımız... hissetmek, istemek, ihtiyaç duymak ve belki son çare olarak bir tutam da bilmek... işte bunların karışımı bir kelime icat edilirse belki cümlesine muhteşem bir fiil bulmuş olacaktı...

yaşamıştı... aramıştı ve bulmak istiyordu... kuşkusuz o da...

bildiği bazı şeyler de yok değildi... anlatmak istiyordu mesela... konuşamazsa yazmak zorundaydı... biliyordu ki; gülmek ve güldürmek, hele ki yazmak şevkini sağlamak kolay değildi... ördüğü duvarın arkasında ulaşılma ihtimalinin heyecan uyandırmasıysa en güzeliydi... bulunca peşinden gitmek gerekirdi. ayrıca çok güzeldi. ortamlarda dostlarıyla şarap içip gastronomi ve dünya kupaları tarihini konuşurlarken yanına çok yakışacaktı.

şimdi bir kelimeye daha ihtiyacı vardı... çünkü;

"beni tanımıyorsun bile" demişti...

"belki de", "tanımalıyım ama", "aslında biraz da tanıyorum sanki", "tanısam ne güzel olur"un karışımı bir sözcük gerekiyordu ona...

ya da belki şöyle diyebilirdi;
"artık SUMMER'a o kadar da gıcık olamıyorum...

"O son dediğini anlamadım ama belli ki aranızdaki özel bir espri. Demek dil yaratılmış. Bu iyi. Dili olmayan ilişkiden hayır gelmez zaten."
"Buna ne cevap verdi biliyor musun abi?"
"Bilmiyorum Burak."

"Hayatım boyunca hayal ettiğim şeyleri bana sunan, 'Şarkılarım senindir' diyen, gerçekten hayran olduğum bir adam var. Gel, diyor ve ben gelemiyorum.
Bilmiyorum.
Beni affet."

"Ne demek abi bu Allah aşkına.
Popçu muyum abi ben! Dizi yıldızı mıyım? Maradona mıyım, Marlon Brando muyum hayran oluyorsun amına koyayım. Hem hayran olmak ne demek? Gel imza vereyim o zaman!
Bu ne abi Allah aşkına.
Git diyemiyorum, kal diyemiyorum. Çirkin fasıl şarkılarına döndüm abi. Türk sanat müziğinin kötüsü, arabeskin yapması gibi oldum. Nefret ettiğim türküler gibi.
Böyle bir kara sevda kara toprakla biter de diyemiyorum, rüzgâr söylüyor da... Yüksek yüksek tepelere, mayadağdan kalkan kazlara döndüm abi."
"Gel lan gel," dedim kendime çekerken.
"Ne desin oğlum kız? Lisanımünasiple reddetmiş, mümkün mertebe de gururunu okşamaya çalışmış işte."
Terasta sarhoş iki adam. Manzaraya karşı, sarılmış, bir yandan ağlıyor bir yandan gülüyorduk.

Didem

Didem Yaylalı'ya...

Duruşmadan çıktım. Birkaç kalem işim vardı. Merdivenleri çıktıktan sonra sağdan mı gitsem daha yakın soldan mı diye kararsız bakınırken gördüm. Pencerenin kenarına çökmüş, ağlıyordu. Ufacıktı. Gelen geçenin bakışına aldırmadan hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözlerini yere sabitlemiş, kendi kendine konuşur gibi öylece duruyordu. Merak ettim.

Gidip yanına oturdum.

"İyi misiniz," dedim?

Kafasını sağa sola salladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yine kafasını sağa sola salladı.

Belki yalnız kalmak istiyordur, rahatsız etmeyeyim, deyip uzaklaştım. Sonradan öğrendim hakkının yenmesini hazmedememiş, cübbesini almak, hâkim olmak için gittiği odada kendi hariç herkesin işlemleri tıkır tıkır yürürken onu es geçmişler. Disiplinsiz davranışları, meslek ahlakına uymayan hareketleri varmış. Haksızlığa karşı sokağa çıkmak gibi...

Birkaç gün sonra eve geçerken Kennedy Caddesi'nde gör-

düm. Etrafındaki gülen kalabalıktan çok uzaklarda gibiydi. Öyle duruyordu. Burak tanıştırdı. Meslektaş sayılırsınız dedi.

O beni hatırlamadı. Anlattım. Kısa sürede samimi olduk.

"Ortak olalım, çok para kazanalım olur mu avukat," dedi. Bunlar bir tek paradan anlar. Biz de oradan dövelim bunları. Kendi silahlarıyla vuralım." Ne güzel gülüyordu. Ben de güldüm. Dedemden bahsettim.

"Bir gün yaz tatilinde sabah erkenden kaldırıp, 'Gel biraz yürüyelim,' demişti bana. Evden çıkıp köy boyunca gelene geçene selam vere vere yürüdük. Bir süre sonra sıcaktan bunaldığımı, hâlâ da ayılamadığımı fark edince ilerideki çeşmeden bahsedip 'Orada elimizi yüzümüzü yıkarız, su içeriz, soğuktur, ferahlarsın,' demişti. Çeşmeye yaklaşınca koştum, 'Dikkat et, sülük olabilir,' dedi. O öyle deyince korktum, içemedim. Sakına sakına suratıma su çarptım sadece.

Sonra biriyle karşılaştık. Dedemle havadan sudan konuştular. Elinde ölü bir kuş vardı. Bir çıtaya gerilmişti. Daha doğrusu kargıya. Öyle diyorlar bizim orada.

'O ne elindeki, maleş mi?' dedi dedem.

'He maleş.'

Kargaya benzeyen mavi tonlarında güzel, zeki bir kuş. Üzümün, darının olgunlaştığını kel maleşin dadanmasından anlarsın. En ballı, en güzeline gider hep. O yüzden de çiftçinin can düşmanıdır. Vurmaya çalışsan kolay vurulmaz. Pusar beklersin. Ne kadar saklansan da sezer. Bekler ki önden ağaçkakan çıksın. Ona sıkarsan daha tövbe çıkmaz. Ama baktı bulaşan yok, o zaman gösterir kendini. Zeki hayvandır. Bizimkiler bakmış vurmakla, kovalamakla olacak gibi değil, bu formülü bulmuşlar.

'Bunlar bir tek kendinden korkar Emin Ağa, korkuluktan falan kaçmıyorlar. Böyle bir tanesini başına, birini sonuna geriyorum bağın. Ancak öyle rahat ediyorum.'

Tam hatırlamıyorum ama aşağı yukarı böyle söylemişti adam."

"Bunlar bir tek kendinden korkar," diye tekrarladı Didem.

Hikâyem hoşuna gitmişti.

"Kel maleş ha?" dedi gülümseyerek.

"Ofisin adını maleş koyalım. Böyle yabancı ortaklı çok uluslu hukuk bürosu imajı da yaratır hem."

Güldük.

Birden ciddileşip "Çok para kazanalım avukat," dedi yeniden.

Sonraki her karşılaşmamızda aynı şakayı sürdürdük.

"Oo ortak! Ne zaman açıyoruz ofisi!"

"Ortağım çok zengin olacağız, değil mi!"

İlk kez ağlarken ve sonra hep gülerken gördüm Didem'i.

Bir gün Burak evde ağlıyordu. Sordum, anlattı. Ertesi gün haber gazetelerdeydi.

İyi miyiz?

Kokoreççiye gidecektik.

Yolda uzun uzun anlattı.

"Gençlik Caddesi'ne gidelim, çünkü oranın kokoreçi sade abi, artık her yerde kokoreçten çok domates biber koyuyor. Bok püsür doğramayın şunun içine, ne yediğimizi bilelim, değil mi ama?"

Önce birer yarım kokoreç aldık, üzerine de ortaya midye tava.

İyi tercihti. Riske girmedik. Pişmanlığa yer bırakmadık. Ben bazen kokoreççiye gidip midye yemediğime hayıflanıyorum.

Hiç konuşmadık.

O kadar konuşmadık ki garson çocuk kokoreçleri alırken "Abi iyi misiniz?" diye sordu.

İyi miyiz? Bilmem ki diye düşünmeme kalmadı, Burak TRT spikeri ses tonunu takınıp;

"*Kimileri yorgun günlere benzer* dostum
Alkolün dürtüsüyle umutlanan

Merak etme iyiyiz," dedi.

Güleceğim gülemiyorum. Garson çocuk ne yapacağını şaşırdı.

Hesabı istedim. Öderken de;

"*Üşürüz suçluluktan*
Suçluyuz yaşamaktan!

Kolay gelsin dostum, sağ olasın," dedi.

Çocuk iyice afalladı.

"Sen sağol abi, yine bekleriz," diyebildi.

Çıkınca meclis parkına doğru yürümeye başladık. "İyi miyiz?" diye tekrarladım kendi kendime.

Ona söylemiştim. Farkında olmadan. İlk zamanlarımızda. Bir kavganın ardından. Sonra da öylece dilimize yapışıp kalmıştı.

Bize dair kelimelerden biriydi. İçine bir sürü şey sığdırdığımız iki kişilik bir sözcük. Aşk, özür, geri adım, pişmanlık, davetkârlık, edepsizlik, üşengeçlik... Ne ararsan vardı içerisinde. Ben ona "İyi miyiz," derdim, o yüzüme bakıp gülümseyerek "Şahaneyiz," der, öperdi. Her şımarışımızda aklıma gelir, her tartışma böyle biterdi. "İyi miyiz?" dediğimde eğer o "Şahaneyiz," demezse sıkıntı var demekti. Dedirtene kadar rahat edemezdim. Canımın sıkıldığını fark edince kıyamaz gelir kulağıma eğilip söyler ya da bu kez kendisi sorardı. "İyi miyiz?" Ne kadar uzun süredir sormamıştım. Sanırım artık içimden gelmiyordu. Belki barındırdığı anlamların birkaçının bizden uzaklaşmasından, belki büyüsü bozulduğundan, kim bilir.

İlişkinin kendine has bir kelime haznesi var.

O da bizimle birlikte eksiliyor, çoğalıyor, büyüyor, ölüyor.

"Kelimeler ne güzel değil mi lan Burak?" dedim. Sarsak sarsak yürüyordu, dürtünce irkildi.

"Güzel tabii de. O nereden aklına geldi şimdi abi?" dedi.
"Boş ver," dedim.

Fazladan İki Adam

"Sakallarını uzun süre kesmemiş, handiyse çenesinin şeklini unutmuş bir erkeğin, anlık bir kararla tıraş olduktan sonra sürekli çenesiyle oynaması bir çeşit mastürbasyon mudur?"

Burak terastaki koltuğa yerleşmiş, ayaklarını uzatmış, rakısına eğilirken dünyanın en mantıklı sorusunu soruyormuşçasına bana döndü.

Belli ki keyfi yerindeydi. İlişmedim. Zaten saçmalayışına herhangi bir cevap vermemi bekliyor olamazdı.

"Yoksa buna pişmanlıkla karışık bir memnuniyetsizlikle çenesini, yüzünü, kendini teskin etmek diyebilir miyiz?"

Elinde dergilerinin yeni sayısı için yollanan metinler vardı. Rica etmişti, ofiste çıktılarını alıp getirmiştim.

"İnsanın kendisini çirkinleştirmesinin törensel bir hareket olduğunu düşünüyorum abi. Zaruri olmadıkça tıraş olmayı seviyorum. Bakma çok uzun aralıklarla tıraş olduğuma. Elinde keskin bir cisimle aynanın karşısında olmak insanı film karakteri gibi hissettiriyor bazen. İş görüşmesi için kendine çekidüzen vermek ya da her sabah tıraş olman gereken bir yerde çalışmaktan bahsetmiyorum."

Toparlayamayacağını fark edip "Her neyse," dedi.

Cevap veremedim.

Yazılara döndü. Bu sefer ben başladım.

"Evrensel hayaller vardır hani," dedim.

"Kimsenin seni tanımadığı bir yere gitmek, orada yaşamak. Güzel tabii. Şahane. Yani öyle olmalı. Kapitalizm hepimize aynı hayali satıyorsa bir bildiği vardır.

Mesela o okuduğun yazıları yazanlar büyük ihtimalle evlerinde yazmışlardır.

Yani edebî bir metnin halka açık bir yerde yazılabileceğini düşünmüyorum. Tunalı Starbucks'ta tependen geçen herkes göz ucuyla ne yazıyor bu diye bakarken insan ne derece konsantre olup bir şeyler üretebilir ki?

Ama kimse dilini bilmese, baksa bile anlamasa, yani o meşhur hayal gerçek olsa kimsenin böyle bir derdi olmayacak.

Ne bileyim.

Ya da şöyle anlatayım: Adliyede acil bir şey yazılması gerekirse diye konan baro odaları var. Genelde kalabalık oluyor, en azından q klavyeli bilgisayarlarda mutlaka kuyruk bekleniyor. Orada dilekçe yazarken tepemde dikilen sanki o yazdığım konunun uzmanı ve ben yanlış bir şey yazıyormuşum gibi geliyor. Mazeret dilekçesi yazarken bile ulan yanlış bir şey yapmıyorum değil mi diye şöyle bir arkamı kollama ihtiyacı duyuyorum.

Yan masadaki konuşmalara sürekli kulak kabarttığım için kalabalık yerlerde mühim bir mesele konuşmaktan hoşlanmıyor, mecbur kalırsam mümkün mertebe kısık sesle konuşuyorum.

Ya da asansöre bindiğimde ağırlık ikaz ışığı yanınca lambayla birlikte ben de kızarıyorum.

Fazladan Bir Adam'ı okumuş muydun?"

O da beni dinlemiyordu.

Elindeki kâğıtlara göz gezdiriyor, ara ara konuşmam bitti mi diye kontrol etmek için beni süzüyordu.

"Ha? Yok abi, okumadım."

"Önce adına, sonra kendine bayıldım. Çok iyi kitaptı.

Televizyon dizisi falan da yazdı sonra adam. O da güzeldi."

Burak dinlemedikçe koptum. Ne anlatacağımı şaşırdım, baktım toparlayamayacağım, kısa kestim.

Ayıp ettiğini düşünmüş olacak ki, kâğıtları sehpaya bırakıtı. Bana döndü. Ciddi bir tavır alıp sordu.

"Nasıldı kitap?"

"Bir adam vardı. Beyazlamış saçlarını rimelle boyayan, bedava içki için kokteyl takip eden eski bir zampara. Karikatürize bir kaybeden. İşerken sifonu çişi bitmeden biraz önce çekip son birkaç damlanın klozette kalmasına özen gösteriyor. Sanki su o son iki damla çişini de alıp götürse dünyada ona ait hiçbir iz kalmayacakmış gibi hissediyor."

"Ha ha!" diye kahkaha attı Burak, "Şahane adammış."

"Haklı olabilir ayrıca. Yüksek ihtimal biz de ardımızda iki damla çişten daha kıymetli bir şey bırakmayacağız."

İki damla çiş deyince aklıma "Gözlerimde Donmuş İki Damlasın" şarkısı geldi.

Youtube'a yazdım. Adnan Şenses çıktı. Dinleyesim kaçtı.

Burak'a döndüm. "Var mı içlerinde şöyle dişe dokunur güzel bir öykü?" dedim, "Ver de okuyalım."

Burak yine dergilerine gelen bir hikâyeden bahsediyor; kökeni, temeli, göndermeleri, felsefi altyapısı, iç çatışması, dış çatışması diyerek anlattıkça anlatıyordu.

Gece Beyoğlu'ndan evine dönen bir adam Karacaahmet Mezarlığı'nın içerisinden geçen kestirmeden mi, yoksa mezarlığın etrafından dolanan uzun yoldan mı evine gidecek? Hikâye bu seçim üzerinden şekilleniyor. Adamın karanlık yoldan gidip başına gelebilecek bir tekinsizliği kabulü, hatta bunu arzulaması...

Ne yapacağını bilemiyor. Uzun yoldan gitmeyi düşünürken "Hem egzersiz olur, biraz fazla yürümüş olurum," diye kendini aklıyor. Bir yandan da bunun kendisine olan tüm saygısını yitirmesine sebep olacak bir yalan olduğunu pekâlâ biliyor.

"Hayatımda hiç kimseye vurmadım ki," diyor. "Birine zarar vermek, çıplak elle ona vurmak nasıl bir his?"

Dayanamayıp "Dedem beni kuzenimle güreştirirdi," diye lafa girdim.

"O kışları da köydeydi. Nasıl güreşileceğini benden iyi bi-

liyordu. Ama ben daha ağırdım. Bir anlamı olmalı diye düşünüyordum. Ağır olmak kişiye garip bir özgüven veriyor.

Başladık. Elense, itiş kakış derken tırpan attı. Ne olduğunu anlamadan küt diye yere düştüm.

Kuzenim 'Açık düştü!' diye bağırdı.

Açık düşmek ne güzel laf değil mi lan Burak? Güreşe mi başlasak ne yapsak?

Burak, hikâyesini yarıda bırakmama biraz içerlese de cümlemi tüme vardırdığımdaki manayı, cinası, tonu çok sevdiği gözlerinden okunuyordu.

"Açık düşmüştüm, haklıydı.

Dedem acemiliğime verdi. Devam ettik. Yine elense, salto bağlamalar, itiş kakış...

Bu kez ben boyunduruğa aldım. Bütün vücudumla boynuna bastırıyordum. Hareket edemiyordu.

'İyi de ben şimdi ne yapacağım?' dedim kendi kendime, 'Böyle duramam ya!'

Bu beni neremden tutup nasıl düşürmüştü acaba diye düşünürken göbeğimde bir acı hissettim.

Adi kuzenim göbeğimi ısırmıştı.

Can havliyle itip yere düşürdüm.

O kadar zaman nasıl yere düşüreceğini düşündüğün birini içgüdüsel olarak bir saniyede devirebiliyorsun, ne garip.

Düşünce kafasını vurmamak için ani bir refleksle ellerini yere koyup destek almaya çalıştı. O sırada üzerine çullandım. Elleri yanda, suratı açıktaydı.

Vursam vururdum ama vuramadım.

Utancından olsa gerek tekrar saldırmadı. Ben üzerinden kalktım. O da gitti.

Hatasının farkında gibiydi. Kırmızı kart göreceğini anlayınca hakeme bile bakmadan oyundan çıkan topçu gibi."

Gülümseyerek "Zidane gibi," diye araya girdi Burak.

"Zidane gibi," dedim.

Bir sessizlik oldu.

"Demek ben de senin hikâyenin kahramanı gibi düşünmüşüm. Birinin suratına çıplak elle vurmaya cesaret edememişim."

"Eee?" dedim sonra "seninkinin hikâye nasıl bitiyor?"

"Adam uzun yoldan gidiyor," dedi.

"Mantıklı," dedim, "ne gereği var durduk yere."

Günebakan

Sırtüstü uzanmış bulutları izliyordum. Nasıl da güzel dönenip duruyorlar. Figürler değişiyor, bazen belirginleşiyor bazen komikleşiyor. Biri aniden kaniş köpeğine benzeyiverdi mesela. Dürtüp anlatmak istedim. "Hani Riçi Riç'te Dolar vardı ya, aynı ona benzemiyor mu?" diye. Yok dedim şimdi ne gerek var. Yatıyoruz işte. Bir başkası geçti. Fareye benzetecekken değişip horoza döndü, yahut ibikli bir sıçana. İçim geçer gibi oldu. Gözlerim ağırlaştı. Kokuya ayıldım. Meltem biraz da iyot katıp tatlı tatlı estiriyordu deniz yağıyla karışık kokusunu. Dudağıyla yanağının kesişiminden boynuna kadar mozaik pasta kokar. Orada parfümü başlar. Şekerli. Adını hiç sormadım ama nerede duysam tanırım. Şimdi bir de deniz yağı eklenmiş. Vanilyalı. Çocukluğumu anımsattı. Sudan bir türlü çıkılmayan, fark edilmeyip yanılan, ıstakoza dönülen, soğuk su ile duş alınan, akşamına yoğurtla serinlenen yaz tatilinin ilk günlerini hatırladım uykuyla uyanıklık arası. Nasıl yandığını ancak donu çıkarıp duşa girince anlarsın. Hem mayonun izinden hem teninin sıcağından. Teninin sıcağını en son ne zaman gerçekten hissettiğimi düşündüm

yanımda uzanışını izlerken. Gözleri kapalıydı. Uyuyor mu?

Kalktım. "Bir suya girip geleyim," dedim.

Gözlerini açtı. Uyku mahmuru bir sesle "Ayakkabı giymeyecek misin? Taşlar kesmesin?" dedi.

"Yok," dedim ciddiye almadan. İki adım yolda da ayakkabıyla denize gireceksek ölelim. Gevrek gevrek gülerken ikinci adımımda taşlar ayağımı yaktı. Hızlı yürümeye çalışırken battı. Çaktırmamaya çalışırken kesti. Zıplarken ayağım burkuldu, tüm bunlar esnasında da kavrulması dayanılmaz bir hale geldi. Su ayak bileğimi geçer geçmez atladım. Bu sefer de sığlıktan göğsüm yere değdi. Karnımı taş kesti. Allahtan diken batmadı diye düşündüm kulaç atmaya başlarken.

Yüzmeye başladıktan sonra kâbus bitmişti. Ayağım zonkluyor, bazen yanıyor, göğsüm acıyordu ama denizdeydim. Kısa sürede ritmimi buldum. Üç kulaçta bir usulca kafamı çıkarıp nefesimi alıyor. Acele etmeden sağlam bir tempoda yüzüyordum.

Güneş sağımda kalmıştı. Arabada söyledikleri aklıma geldi. O taraftan nefes almaya çıkarken gülümsedim. "Ne yapıyorsun?" demiştim. Boynunu kıvırıp cama dayamış öylece duruyordu. "Ayçiçeği taklidi yapıyorum," dedi. "Bak aynı böyle duruyor hepsi."

Bazı yerleri ancak içinden anlatabiliyor insan. Bazı tonları, bazı kelimelerin tesirini ancak çok geç olduğunda ve anımsadığında gözlerin dolunca kendi kendine anlayabiliyorsun. İşte öyle zamanlar her şarkı sana, her şiir ona. Ve işte o zaman böyle bir tatlılığa gülemiyorsun. Allahtan suyun içindeydim.

"'Crying in the Rain' açsana lan Burak," dedim. Ne demiş: "Cos no one ever sees the tears/When you're crying in the rain."

Artık gücümün yettiğince kulaç atıyordum. Omuzlarım sızlamaya, ciğerim yanmaya başladı. Nefesim kesilinceye kadar yüzmeye, sonsuzluğa doğru gitme hissine, denizin arın-

dırışına ihtiyacım vardı. Zaten başka hiçbir şey de beni kendime getiremezdi. Olup biteni attığım kulaçlarla, dalgalarla, rüzgârla, akıntıyla birlikte arkamda bırakmak için "İşte fırsat!" dedim. Açıl. Dayan. Biraz daha. Kıyıyı göremeyecek kadar. Arkanı döndüğünde sonsuz mavilikten gayrısıyla karşılaşmayıncaya kadar. Ama dayanamadım. Nefesim yetmedi. Bacağıma kramp falan girer şimdi, durduk yerde bir de geberip gitmeyelim diye düşündüm. Biraz sırtüstü uzanıp soluklandım. Bulutlara, güneşe baktım. Gözümü kapatıp dalgaların sesini dinledim. Kafamı suya sokup uzaktaki teknelerin demir ve motor seslerini duydum. Dalıp dalıp çıktım. Kum çıkarmaya uğraştım. Tam o sırada gördüm. Yüzeyde ufacık bir kızıllık. Ne olduğunu, yaşayıp yaşamadığını anlamadım. Ölüyse suyun üzerinde durabilir miydi? Yaklaşıp avcuma almak için her elimi uzattığımda daha da uzaklaşıyordu. Çocukken denizde orta kafa gol oynadığımızda top kaçınca almak için peşinden yüzdüğümde de hep böyle olurdu. Bir an önce yakalayıp oyuna dönmek için canhıraş kulaç attıkça daha da uzağa giderdi. Bir türlü yetişemez, nefes nefese kalırdım. Benekleri parıl parıldı. Dalgaların gelgiti ve güneşin etkisiyle bir bordoya çalıyor, bir turuncuya dönüyordu. Avcumu uzattım yeniden. Kayıp gidiyor parmaklarımın arasından denize karışıyordu. Derin bir nefes aldım. Soluklandım. "Bu kez kaçırmayacağım," dedim. Bu kez yakalayacağım. Tuttum. Avcumda hareketlendi. İşaretparmağımın ucunu hareket yönüne tuttum. Tırmandı. İşaretparmağım, başparmağım, oradan hooop yüzük parmağım, derken ortaparmağım ve yeniden işaretparmağım. Mutlu mesut dolanıyorduk. En azından ben oldukça mutluydum. Yüzümdeki tebessüme engel olamıyordum. Bir an karaya doğru döndüm. O da görsün diye. Ama yüzüstü yatmış sırtını yakıyordu. Zaten bakışlarını yakalasam bile o mesafeden parmak ucumu görmesi mümkün değildi.

Bir süre böylece oynadık. O parmaklarımda geziniyor, ben ayaklarımı olabildiğince çırpıp suyun üzerinde kalarak onun gezintisini kuş bakışı izlemeye çalışıyordum.

Çok güzeldi.

Gözlerimi ovuşturup kafamı sandalyeden kaldırdığımda Burak'la göz göze geldik. Heyecanla hikâyemi dinliyor, vardıracağım yeri sabırsızlıkla bekliyordu.

Belki de her şeyin sebebi bu diye düşündüm.

Sonra sıkıldım Burak. O güzellik de bayağılaştı. Tamam dedim işte uğur böceği evet, parmaklarımın üzerinde dolanıyor, dolandığı yerler hafif gıdıklanıyor evet, denizdeyiz, suratıma dalgaların ufak damlacıkları vuruyor. Evet. Her şey çok güzel ama yeter. Suyun üzerinde kalmaya çalışmaktan ayaklarım yoruldu. Karşı koyu kesmek tatlı geldi, ulan akşam yemeğe oraya mı gitsek dedim. Canım Girit rakısı çekti. Sıkıldım. Bıraktım. Yine öylece suyun üzerinde kaldı. Kıpırtısız. İlk bulduğumdaki gibi.

Burak gülümsedi.

"Sen canını sıkma abi," dedi.

"Belki uğur böcekleri de deniz üstünde hareketsiz durmayı seviyorlardır. Öyle dinleniyorlardır. Manzara izliyor, kafalarını dinliyorlardır. Hem onlar bizim gibi de değil. Yüzüstü yatıyorlar. Kulaklarına su da kaçmaz."

Lisede Tevfik Fikret'teymiş. Şimdi Strasbourg'ta sinema okuyormuş. Tatil için gelmiş.

Burak'ın en içime sinen sevgilisiydi. Terasa gelip giden kadınlar içerisinde en çok onu sevmiştim.

Geçen gelişinde kedisinden bahsetmişti uzun uzun.

Adı "Pati Simit"miş. Patti değil ama, pati. Smith de değil, simit. "Ankara kedisi sonuçta," demişti gülümseyip göz kırparak.

Burak, "Bildiğimiz tekir işte yahu. Ne Ankara kedisi?" deyince "E burada doğmadı mı? Ankaralı işte. Ankara kedisi. Kütük Ankara," diye şımarmıştı.

Zeki, sevimli bir kızdı.

Geldiğimde sarhoştular.

Yıldızlara bakıp sohbet ediyorlardı.

Geldiğimi fark ettiğinde elbisesini savurarak "Bak sana bir şarkı açacağım," deyip bilgisayara doğru koştu.

"Hoş geldin," dedi.

"Asıl sen hoş geldin," dedim.

"Biz de yıldızlardan bahsediyorduk. Rasathaneye gidelim diyoruz birazdan, gelir misin sen de?"

"Yok," dedim, "siz gidin." Burak'a "yine mi yıldız numarası ulan" gibi bir bakış attım. O da gülümseyip "her zaman" gibilerinden bir hareket yaptı.

"Neymiş şarkı?" dedim ilgileniyor görünmek için.

"Francis Cabrel. Assis Sur le Rebord Du Monde."

Aşağı yukarı diyor ki:

"Karıştırmayayım diye dünyayı mavi yapmıştım.

Onun kenarında oturup ne hale getirdiklerini izliyorum."

Burak'a sarıldı. Boynundan öptü. "İşte seninleyken ben de gezegenlerin üzerinde zıplaya zıplaya dolaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Birden ellerim karıncalandı. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Gençleri yalnız bırakma bahanesiyle terasın en uzak tarafına yürüdüm.

Acaba o da şarkıyı biliyor muydu?

Belki de herkesin kullandığı, bilindik, Fransızca bir deyimdir.

Gözüm köşedeki güle ilişti. Birlikte dikmiştik.

Başlarda terası istememişti. "Tesisatı iyi mi? Su damlar, soğuk olur, sorun çıkarır, üşengeç adamsın uğraşmazsın da, rezil olursun, ben seni bilmez miyim?"

"Hem buraların eski havası kalmadı. Site içerisinde nezih, muhafazalı bir yer olmasa mı?"

"İleride" diye başladığı cümlesinin sonunu getirememişti. O, kelimeyi ağzından kaçırmanın, bense olan bitenin gerginliğinin altında ezildik. Evet, ileriden bahsetmek istemiyordum. Ama bunu onun bilmesi gerekmiyordu. Ne olacaksa kendiliğinden olsun istiyordum. Düşünmek zorunda kalmayayım. Akıp gidelim.

Erkekliğin boktanlıklarından biri de bu. Sen kendini eleştirirsin, yaranı bilirsin, hatta yeri gelir bunları hatalarına kılıf yaparsın ama başkası yüzüne vurduğunda hazmedemezsin.

Eşyaları seçerken sanki hâlâ ağzından kaçırdığı cümlenin

etkisindeydi. Sonradan ısındı gerçi, hemen sahiplendi terası. Her gelişinde eli kolu dolu geliyor, bütün eksikleri tamamlıyor, elinin değdiğini güzelleştiriyordu.

Köşedeki salıncağı kurduğumuz günün gecesinde çok sarhoş olup, "Seninle sevişmek gezegenlerin üzerinde zıplayarak dolaşmak gibi," demişti.

Sabitleyip üzerine branda geçirdiğim salıncakla göz gözeydik. Burak her seferinde "Şunu temizleyip kullanalım, ne güzel işte," diyor, ben lafı değiştirip başımdan savıyordum. Nasıl oturacaktım ki oraya. Kiminle? Ne yüzle?

Burak çıkarken seslendi:

"Gelmiyor musun abi?"

Bütün sinirimi ondan çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Bir patlasam sanki rahatlayacaktım. Ama çocuğun ne suçu var.

"Yok," dedim, "siz gidin."

"Arabanın anahtarı orada."

Ses veriyorum. Manic Street Preachers. Ocean Spray.

Bu kez kendi kendime. Bundan sonrası hep kendi kendime.

Viski içimi yakınca biraya dönüyorum.

Elimde *Büyük Saat*, ne zamandır kapağını açmamışım. İçerisine iliştirilmiş notları görünce içim daha beter yanıyor. Birama dönüyorum.

"Terası biz boyayacağız," demişti. "Yeşil Badanada Kurtulmak"taki gibi olacak. "Evimizin içine şiir katacağız."

Dahasını da katmış belli ki. Fark etmemişim. Burak içeride uyuyor. Ben sayfa aralarındaki notları okuyorum. Ne zaman yazmış acaba? Ne kadarını biliyorken? Biz ne kadarken? Ben ne yapıyorken?

Birama dönüyorum.

Notları fotoğraflar izliyor. Onu mektuplar. Odalar. Teras. Manzara. Ankara.

Olmuyor. Yapamıyorum. Daha fazla kalamıyorum. Toparlanmaya başlıyorum.

Sırt çantamın içerisine birkaç don, birkaç tişört koyuyorum. Bir de deniz şortu.

Teras Burak'a kalır. Çocuk rahat eder en azından. Ofis?

Bilmiyorum. Gideceğim. Küçük yerde avukatlığa özenip durmuyor muydum hep? Açarım bir büro, Ankara'dan gelmişiz, illa ki cakamız olur.

Gerisini yolda düşünürüm.

Belki zeytinlerle ilgilenirim. Öğrenmek lazım, bilmiyorum diye hayıflanıp duruyordum. İşte fırsat. Gideceğim. Toprağı, çiçekleri öğreneceğim. Balkonumu begonviller kaplasın. "Çünkü begonvil dünyanın en güzel çiçeğidir." Öyle söylemişti zamanın birinde. Evimin girişi hanımeli koksun. O ikisi aynı mevsimde olur mu? Bilmiyorum. Olsun. Öğreneceğim. Nergis, frezya, leylak. Bak onların sırasını nasıl öğrendim? Balıkları da öğreneceğim. Sarıkanat, çipura, çinekop hangisi hangisiydi, hangisi hangisinin küçüğüydü, hangisi ne zaman çıkar, hangisi neyle yenir. Hepsini en iyi ben bileceğim.

Dedemin Brovning'ini çantama atıyorum. Neden? Ne saçmalık. Ne işim olur benim silahla. Olsun. Alıyorum.

Aşağı iniyorum. Arabaya biniyorum. Eskişehir yoluna doğru sürüyorum. Depo dolu. Güzel.

Benzinliğe girmek, durmak, düşünmek, karar değiştirmek istemiyorum. Gitmem gerek.

Telefonu aux kablosuna bağlıyorum. Replay düğmesine basmayı unuttuğum ya da telefonun çekmediği yerler hariç sürekli "Ocean Spray" dinliyorum.

O kadar çok şeyi peşi sıra düşünüyorum ki çoğu zaman ne düşündüğümü unutuyorum.

Gidince yapacaklarım olmalı. Ardımda bırakacaklarım. Sekreterle kâtibin maaşları ne olacak? İnsanları sokağa mı atacağım? Neyse, çözeriz bir şekilde. Anlarlar, eşek değiller ya!

Varırım diyorum. Rakı açtırırım. Millet sabah sabah ne yapıyor bu der gibi bakar. Desin. Yok. Sinir olurum. Burnum-

dan gelir. Siktir et. Odaya söyler, balkonda içerim. Bir ufağı bitirir, bir sigara yakar yola düşerim. Denize yürürüm. Yalın ayak. Üşürüm. Belki yolda bir bakkal görür, viski alırım. O içimi yakarsa birayla devam ederim.

O gittiğine göre, ben gideceğime göre. Tok karnına çok içilmez malum. Neyse ki içim bomboş.

Kafamda şarkı çalmaya devam eder. Sonra belki yağmur başlar. Umarım başlar.

Sokaklar boşalır. Belki tek tük araba geçer. Belki üzerime su sıçratırlar. Olsun. Ziyanı yok. Zaten ıslağım. Zaten ıslanacağım. Zaten üzerime okyanus fışkırtıyorlar. Üşümek iyi gelir diye düşünüyorum ama hâlâ içim yanıyor. Biranın söndüremediğini denizden bekliyorum. Etrafta kimse yok. Herkes evlerinde. Bir ben kaldım... Bir ben kaldım... Ama konumuz o da değil. "Ocean Spray."

Nihayet suya yaklaşıyorum. Üzerimden çıkarmam gereken hiçbir şey yok. Üzerimde yeterince yük var. Sudayım. Ayaklarım uzunca süredir zaten ıslak olduğundan beklediğim ürperme hissini alamıyorum. Trompet solosu başladığında göbeğim suya değiyor. İrkiliyorum ama yetmiyor.

Dalıyorum. Gözlerimi açıyorum. Tuzlu suya yukarıdan boca edilen tatlı su henüz homojen bir çözelti oluşturamamış. Su bulanık. Dip görünmüyor. Hiç balık yok. Oysa yağmurda çok olur derler. Belki derinlerde diyorum. Yüzmeye başlıyorum.

O burada olsaydı girer miydi? Sanmıyorum. Ben söylesem? Ben söylesem girerdi. Hangi söylediğimi yapmadı? Peki ben?

Yanımda bir şemsiye olsun isterdim. Şemsiye, o ve ben. Denizdeyiz, yağmur yağıyor. Sürreal bir tablo gibi görünelim uzaktan. Tekrar bana güvensin isterdim. Yine heyecanla konuşsun. "Biliyor musun, bu şarkıyı ölüm döşeğindeki annesi için yazmış, desin. Böyle şeyleri bilirdi. Ama şu an

başka hiçbir şeyin önemi yok. Bahis konusu sözlerin geçtiği şarkının da.

Şemsiyeyi ona tutardım. Kendim ıslanmaya devam ederdim.

Suyun üzerinde kalan yerlerime yağmur değerdi. O "Saçmalama," derdi. Ben gülerdim.

Göbeğime, burnuma, ayak parmaklarıma, gözlerime.

Yağmur hızlanıyor. Sis bastırıyor. Giderse ne olur? Giderse ölmem. Hep böyle düşündüm. Haklı olmak ne boktan. Evet ölmedim! Bravo bana! Ne güzel de ölmedim!

Nasılsa bitecekti. Her şey biter. "Buradan düşünürsen burayı yaşarsın," diyorum. Ama keşke güzel bitseydi. Güzel bitmek ne demek? Bitişin ne türlüsü iyi olabilir ki.

Sonra usul usul çıkarım. Sırtüstü yüze yüze. Denizi içime çeke çeke. Dağlara çöken sise, bulanık suya, renk geçişlerine, sonsuzluğa baka baka. Gittiğim gibi bir ufak daha söylerim. Peynir isterim. Ama önce sıcak bir duş alırım.

Hani üşümek istiyordum? Hani kendimi cezalandıracaktım? Hani törensel bir acı çekme ayiniydi bu?

Derken kendime geliyorum. Yakıt ikaz lambası yanıyor. Afyon sapağına yaklaşmışım. Başım ağrıyor, bir kahve içmek lazım. Depoyu doldurmak, çiş yapmak lazım.

Park edip tuvalete yürüyorum. Yüzüme soğuk su çarpıyorum. İşedikten sonra kahve alıyorum. Dinlenme tesisinin otoyola bakan balkonuna oturup bir sigara yakıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen!" diyorum kendi kendime. Ne saçmalıyorsun! Salı günü seri duruşmaların var. Parasını peşin almışsın. Bağ-kur'un günü, personelin maaşı gelmiş. Hem Burak'a evi bırakmak ne demek? Çocuk doğalgazını, faturalarını bile ödeyemez oranın. Aklınca abilik mi yapacaksın? Hem gitsen ne bok yiyeceksin? Millet kucağını açmış seni mi bekliyor orada? İyi kötü bir düzenin var. Ofisin dönüyor. Evin barkın var. Otur oturduğun yerde. Bir ayrı-

lan sen misin? Neden, kimden kaçıyorsun? Ergenliğin âlemi yok.

Sigaramı söndürüyorum. Arabaya oturuyorum. Bardaklığı çıkarıp kahvemi yanıma koyuyorum. Telefonu tekrar auxla bağlayıp "yeniden başlat" tuşuna basıyorum.

"Ocean Spray" çalıyor. Eve dönüyorum.

Vero, Utku, Atiye,
Musa ve Deniz'e
teşekkürler...

Tüm bunlar aklımdan geçerken yüzümde beliren istemsiz gülümsemeyi fark ettim. Bu çocuğu ne kadar sevdiğimi düşündüm. Bir de terasın üzerinden Meclis'e doğru uçan kırlangıçları. Acaba göç mevsimleri miydi? Hiç de bilmem ki. Sonra ihaneti, yakalanmayı, ayrılığı...

Gri Ankara'ya bakan bir terasta sürekli bir şeyler içip hasbihâl eden iki arkadaş, Burak ve Avukat, neden yan yana duruyorlar? Birlikte susmanın, birlikte içmenin ve birlikte anlamanın garip yarenliği... Giray Kemer şehrin rutinini, boşluğu, vakit öldürmeyi, yerine bir şey koyamamayı anlatıyor. Şehrin sokaklarında, barlarında; gökyüzünü seyrederek, acele etmeden, ses vererek, seslenerek, rehavetle...

Ses Veriyorum, kırık bir aşk hikâyesini ilginç bir arkadaşlıkla doldurarak geçiştirmenin, unutmanın, şehri ve yaşanmışlıkları geride bırakmanın romanı.

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-2106-1

9 789750 521061